

Tempora Nostra

26e Jaargang, nummer 2. september 2014

Voorwoord	1
De rector	2
Beekvliet bij de tijd	4
Loek Hoozemans: saai was het nooit	10
Down Under	14
Cees Remmers, een gelukkig mens	18
Huidig Beekvliet in de pers	21
Oud-Beekvlieters in het nieuws	24
Learn, earn and return	36
Hoe is het toch met...	39
Beekvliet is vertrouwd gebleven	43
Knippenberg, zijn prijs in 2014 en Beekvliet	46
Verslag jaarvergadering NMI	49
Personalialia	50
Bericht van de penningmeester	51
Colofon	52
Antwoordcoupon	omslag



Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,



Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Men zegt, dat een voorwoord zelden helemaal wordt gelezen, vaak zelfs overgeslagen. Voor de schrijver ervan kan dat een ontmoedigende gedachte zijn. Maar tot hier en nu toe hebt u alles – nou ja, de eerste anderhalve zin – nog gelezen. Het begin is dus gemaakt en het einde haalt u dan misschien ook nog wel. In klassieke redevoeringen bestond een veelgebruikte stijlfiguur: ‘captatio benevolentiae’, het ‘pakken van welwillende toehoorder’. Aandacht krijgen en vasthouden was een kunst(je) dat vroeger dus aangeleerd werd. Met de toename van veel en vooral verschillende soorten informatie is het tegenwoordig niet gemakkelijk om een lezer of luisteraar lang aan zich te binden.

Op internetsites wordt de gewenste lengte van een tekst of de

duur van een bewegend beeld eerder in seconden dan in minuten uitgedrukt. Anders zapt de ongeduldige bezoeker weg. Toch heb ik de gedachte - of is het een illusie? - dat lezers van Tempora Nostra nog van iets langere adem zijn. Die laatste eigenschap is trouwens ook nodig bij het lezen van deze uitgave.

Zeventig jaar geleden eindigde in Zuid-Nederland WO II. Voor Beekvliet zou het nog een jaar duren, voordat de school (het seminarie) weer werd voortgezet in het voormalige gijzelaarskamp. Die tijd wordt in ons blad even aangestipt, maar ook schoolepisodes van latere tijd komen ruim aan bod. Rijk is vooral de oogst aan verhalen van en over (oud-)Beekvlieters in het nieuws, regionaal én landelijk. Zo maken en schrijven ze echt geschiedenis.

In dit najaarsnummer worden vertegenwoordigers van de allerlei schoolgeneraties sprekend opgevoerd. Het aantal bijdragen van oud(er) en jong(er) is goed in balans. Waar de verdeling tussen hen beslist anders uitpakt - ten gunste van de laatstgenoemde groep - is op de jubileumsite www.beekvliet200.nl. Ruim 700 ‘stamgasten’ (zowel oud-leerlingen als oud-personeelsleden) hebben zich daarop al geregistreerd. Tussen de oudste en de jongste leerling zit een periode van zeventig jaar. Zonder twijfel zullen velen nog volgen tot het moment van de “grootste Beekvliet-reünie ooit” op 3 oktober 2015. Wilt u ook via andere media op de hoogte blijven van ‘Beekvliet 200’, kijk dan ook op www.facebook.com/beekvliet200 of op Twitter via @beekvliet200.

Proficiat, u heeft het voorwoord geheel uitgelezen. Dan heb ik dit in elk geval niet helemaal voor niets geschreven. Gratias vobis ago! Oftewel: houdoe en bedankt!

*Peter van Overbruggen
Redactievoorzitter Tempora Nostra*

Een korte terug- en vooruitblik van de rector



Rector Carla Faassen

Het schooljaar 2013/2014 is ten einde. Het is een goed jaar geweest voor Gymnasium Beekvliet en voor mij. Het is een prachtige school met betrokken medewerkers en enthousiaste leerlingen. Met name het contact met de leerlingen vind ik waardevol. In het hoger onderwijs heb ik heel lang, naast het leidinggeven, les gegeven aan studenten en ben ik tutor geweest, maar de laatste vijf jaar was die combinatie niet meer mogelijk. Nu begeleid ik, samen met een collega, twee leerlingen in het kader van hun Honoursprogramma. In de komende jaren hoop ik meer ruimte te hebben om de contacten met leerlingen te kunnen uitbreiden.

Het vorig jaar was het voor mij allemaal de eerste keer. Nu voelt het nog steeds als nieuw, maar het begint toch allemaal meer vorm te krijgen. De diploma-uitreiking was ook dit jaar weer stijlvol en vol trots konden we weer aan de geslaagden hun diploma uitreiken.

Het afgelopen jaar hebben we 142 nieuwe brugklassers verwelkomd. Daar waren we dik tevreden mee, maar dit jaar overtreft het al onze verwachtingen met maar liefst 184 nieuwe brugklassers. Een aantal dat nog nooit eerder is voorgekomen in de lange historie van Gymnasium Beekvliet. Er wordt dan ook de vraag gesteld waardoor dit komt. Het zijn meerdere factoren die een rol hebben gespeeld. We

zijn gestart met een nieuwe campagne, 'The Beekvliet Experience' werd zeer druk bezocht en we zijn een aantal keren positief in het nieuws geweest. Zo ontvingen we in 2012 het predicaat 'Excellente school' en behoorden we in 2013 tot de beste elf vwo-scholen in Nederland.

Zoals ik in het begin al zei, kijk ik tevreden terug op het afgelopen jaar. Een aantal gebeurtenissen wil ik nog even noemen. De bronzen vogel werd afgelopen zomervakantie gestolen, maar een nieuw exemplaar – zij het van kunststof – is gelukkig weer op het oude nest teruggekeerd. De ICT-infrastructuur is flink onderhanden



Diplomauitreiking

genomen en er is geëxperimenteerd met grote touchscreen-tv's. Het basketbalveld, de kleedkamers en de gymzalen zijn vernieuwd. De studiezaal is opnieuw ingericht met vitrinekasten en twee spectaculaire platen met een klassiek karakter. Het komend jaar hopen we met de herinrichting van de entree te kunnen beginnen. De toneeluitvoeringen waren weer van een superklasse. En zoals jullie inmiddels weten geniet ik hier enorm van. De brugklassers voerden Oidipous op en klas 2 t/m 5 de indrukwekkende en ontroerende voorstelling 'Het is altijd wel ergens nacht'.

Natuurlijk waren er ook weer allerlei internationale activiteiten. In mijn eerste jaar heb ik deelgenomen aan het Luxemburgkamp. Dit jaar heb ik een bezoek gebracht aan de Thimun en ben ik in het kader van Comenius meegegaan naar Zweden. Het is mooi om te zien, welke kwaliteiten onze leerlingen nog meer hebben.

Niet alleen onze leerlingen zijn in beweging maar ook onze medewerkers ontwikkelen zich voortdurend. Het afgelopen jaar is ons scholingsbudget volledig benut. Ook het komend jaar zal dit het geval zijn en starten we met een professionaliseringstraject voor alle docenten 'veranderende leerling, veranderende docent'.

Afscheid namen we van een aantal docenten i.v.m. het aanvaarden van een nieuwe baan, maar in het bijzonder wil ik nog even noemen het afscheid van Loek Hoozemans, docent klassieke talen, ICT-coördinator en redacteur van de nieuwsmail. Hij ging na 36 jaar op Gymnasium Beekvliet werkzaam te zijn geweest met pensioen. Het komend jaar gaan Henny Jansen (afdelingsleider bovenbouw) en Gerard van Boekholt (decaan) met pensioen. Net zoals Loek, docenten met een rijke historie en een schat aan ervaring. Daarom hebben we besloten om op tijd te werven, zodat ze in de gelegenheid zijn hun kennis over te dragen. Het was een druk jaar en het komend jaar zal dat waarschijnlijk ook zijn, maar ik heb er zin in. Samen weer aan de slag op een waarderende manier, daar kijk ik naar uit.

Samen op weg naar Beekvliet 200.

Carla Faassen, rector

Examenresultaten 2014

De examenlichting 2014 bestond uit 109 leerlingen. Van hen slaagden er 90 in het eerste en 3 in het tweede tijdvak, dus in totaal 93. De negen leerlingen die door Beekvliet zijn uitbesteed aan het Koning Willem I College in Den Bosch (vavo) slaagden allemaal, waarmee een slagingspercentage van 86 bereikt werd. Iets minder dan de 88% van de afgelopen jaren; de schoolleiding heeft voor de komende jaren als beleidspunt geformuleerd om dit percentage boven de 90 te krijgen, zoals in het verleden ook gebruikelijk was. Voor het eerst kende Beekvliet dit jaar officieel het judicium 'cum laude' toe aan (de acht) leerlingen die met een gemiddelde van 8,0 of hoger geslaagd waren. Van hen scoorde Jurjen Kroese (met 3x 10 op zijn eindlijst) het hoogste gemiddelde: 9,1. Ook opvallend: één leerling (Marijn Mornout) deed examen in alle vier profielen (natuur & techniek, natuur & gezondheid, economie & maatschappij en cultuur & maatschappij) – dat was op Beekvliet nog niet eerder vertoond.

NMI-prijs

De diploma-uitreiking is inmiddels niet meer compleet zonder de uitreiking van de NMI-prijs. Namens NMI reikte Patrick van Aarle de prijs (200 euro en een



Patrick van Aarle overhandigt de NMI-prijs 2014 aan Marc van der Sangen

mooie oorkonde, ontworpen door oud-leerling en oud-tekendocent Jan Lurinks) uit aan Marc van der Sangen. Het bestuur van NMI had hem uit de vier nominaties (ingestuurd door de mentoren en afdelingsleider van klas 6) verkozen, omdat hij ook in de toekomst door iedereen van zijn jaarlaag nog herinnerd zal worden. Voornamelijk omdat hij zes jaar lang onder alle omstandigheden zichzelf gebleven is – een boerenzoon uit Gemonde – wat onder andere drie jaar lang leidde tot een landbouwvoertuig op de parkeerplaats van Beekvliet. Maar ook omdat hij al die jaren steun en toeverlaat is geweest voor de ouders van zijn in klas 1 overleden vriend en klasgenoot Stef. Uit de reacties na afloop konden we opmaken dat lichtung 2014 zich uitstekend kon vinden in de keuze van het NMI-bestuur.

Grootste aanmelding ooit

Zo'n honderd zesdeklassers verlieten de school, maar er kwamen ook weer genoeg nieuwe leerlingen voor terug. Sterker nog, half maart werd Beekvliet verast door de grootste aanmelding ooit: 184 nieuwe leerlingen bevolken sinds 25 augustus de zeven (!) brugklassen. Daarmee is het leerlingenaantal gestegen van 707 in het afgelopen schooljaar naar 774 aan het begin van het nieuwe jaar. De roostermakers hebben met moeite alles weten in te passen: het past allemaal net in de beschikbare lokalen, al moest vergaderruimte 32 daarvoor deze zomer wel tot een (klein) lokaal worden omgebouwd...

Afscheid

Aan het eind van het schooljaar nam Beekvliet ook afscheid van enkele medewerkers. Paul van Asseldonk (LO), Frank Looijen (beleidsmedewerker), Huib Mars (science) en Wim Wallerbos (Engels) hadden afgelopen schooljaar tijdelijk het Beekvliet-team versterkt, Jolanda Noordzij (economie) en Paul Joosten (muziek) namen – beiden vanwege een nieuwe baan elders – na (ongeveer) vijf jaren op Beekvliet afscheid. En, baas boven baas, Loek Hoozemans (klassieke talen) verliet Beekvliet na een indrukwekkende Beekvliet-carrière van 36 jaar. Van hem werd op donderdag 10 juli afscheid genomen in een speciale (informele) afscheidsbijeenkomst, waar al zijn verdiensten, (on)hebbelijkheden en verslavingen (de pinda!) ruimschoots werden belicht. Elders in dit blad is meer te lezen over het vertrek van de laatste van 'De Grote Vier', zoals we de classicus Ditvoorst, Bressers, Puttiger en Hoozemans toch wel samen mogen noemen.

Een en ander betekent ook dat in het nieuwe schooljaar zeven nieuwe gezichten werkzaam zullen zijn op Beekvliet. We stellen ze in het volgende nummer nader aan jullie voor.

‘Het is altijd wel ergens nacht’

Het laatste trimester was er ook weer veel ruimte voor cultuur op Beekvliet. Een enthousiaste groep brugklassers voerde eind april ‘Oidipous’ op, met Tos Achten (1B) in de hoofdrol. Ditmaal niet op school, maar in De Huif in Sint-Michielsgestel: ook het brugklastoneel slaat zijn vleugels uit!

Begin juni was ‘het grote toneel’ aan de beurt: drie avonden lang werd in D’n Durpsheerd in Berlicum ‘Het is altijd wel ergens nacht’ opgevoerd door leerlingen van klas 2 t/m 5. Ditmaal geen bewerking van een bekend stuk, maar een door regisseuse Sofie van der Vleuten zelf geschreven stuk, geënt op de ‘high school shootings’ die in het verleden in de VS en elders hebben plaatsgevonden. Het publiek was er stil van. In het laatste kwartier van de voorstelling kon je een speld horen vallen. Het verhaal over Margot – indrukwekkend gespeeld door Rozemarijn Snoek (5C) –, die op haar school wordt buitengesloten en in haar hoofd de ergst denkbare wraak neemt, ontlokte na afloop bij de bezoekers reacties als “ik ben sprakeloos”, “wat een mooi verhaal”, “knap hoe je zo’n zwaar thema toch met een zekere lichtheid kunt brengen”. Sofie van der Vleuten en Willem Schouten zijn er wederom glansrijk in geslaagd om het beste in Beekvliets acterende, dansende en musicerende leerlingen naar boven te halen.



Rozemarijn Snoek schitterde in ‘Het is altijd wel ergens nacht’. Foto: Vera Claessen | fotografie

Goede prestaties bij wedstrijden

Ook op andere gebieden deed Beekvliet – inmiddels bijna traditioneel – weer goed van zich spreken in het laatste deel van het schooljaar.

In de exacte hoek werd goed gescoord bij een aantal wedstrijden. Lieten we in het vorige blad nog weten dat er een recordaantal leerlingen de tweede ronde van de wiskundeolympiade had bereikt, inmiddels hebben drie van hen (Merel van der Heijden uit klas 5, Max Michiels uit klas 4, Björn Johannesson uit klas 3) zich zelfs geplaatst voor de finaleronde, die in september plaatsvindt in Eindhoven. Als voorbereiding daarop hebben zij in het derde trimester een aantal trainingen gevolgd aan de TU Eindhoven. Bij de (eveneens wiskundige) kangoeroewedstrijd voor de onderbouw wist Kevin Sun (2B) uit ruim 9000 deelnemers zich te plaatsen voor de finale van de Junior Wiskunde Olympiade voor klas 1 en 2 en werd Björn Johannesson vierde van Nederland op een totaal van ruim 5000 derdeklassers.

Dezelfde Björn Johannesson (3C) werd op vrijdag 20 juni derde van Nederland bij de nationale finale van de IJSO, de olympiade in biologie, natuur- en scheikunde voor derdeklassers. Hij mag nu ons land gaan vertegenwoordigen bij de internationale IJSO, hetgeen betekent dat hij in december naar Mendoza, Argentinië zal afreizen. Geert Schulpen (4C) en Anouk Maurix (4D) behaalden een finaleplaats bij de Sterrenkunde Olympiade. Te midden van vijfde- en zesdeklassers zat een hoofdprijs er daar nog niet in, maar ze kunnen nog twee jaar deelnemen en zullen dat ook zeker doen.

Essaywedstrijd

Van een heel andere orde was de eerste prijs die Charlotte Fontijne (klas 6) won. Zij won de 2014-editie van de essaywedstrijd 'Vrijheid geef je door' met het essay 'De zang van een vrije zwaan'. In deze wedstrijd, een initiatief van de Universiteit Utrecht en georganiseerd in samenwerking met onder andere het Nationaal Comité 4 en 5 mei, werden jongeren van 18 tot en met 25 jaar uitgedaagd om in te gaan op hun visie op vrijheid. Als prijs won Charlotte een cheque van 500 euro en mocht ze op het Bevrijdingsfestival Drenthe, waar dit jaar de Nationale Viering van de Bevrijding officieel werd afgetrapt, in gesprek met premier Mark Rutte.

Sport

Ook op het sportieve front deden enkele Beekvlieters van zich spreken: Iris van Oosterhout (klas 4/5) is op 27 juni op Papendal Nederlands Kampioen in de schietsport geworden, bij het onderdeel luchtgeweer opgelegd. Thomas

Nommensen en Sjoerd Simons (beiden 4D) maakten deel uit van de voorselectie van het Nederlands zaalvoetbalteam onder 17 jaar. Thomas wist uiteindelijk ook daadwerkelijk de Nederlandse selectie te bereiken. En Levi Driessen (3A) behaalde in Pallare (Italië) met het Nederlands team een schitterend resultaat bij de kwalificatiewedstrijden voor de Europese kampioenschappen Eventing (paardensport). Individueel werd hij met paard Knock-Out derde, en het Nederlands team behaalde zelfs de eerste plaats!

Einde van het schooljaar

En zo kwam er ook weer een einde aan het schooljaar 2013-2014. Voor het zo ver was, had het laatste deel van het jaar nog van alles in petto. Half april ging (voor het eerst) klas 4 naar Rome of Griekenland; de klassieke reis is een half jaartje vervroegd om alle internationale activiteiten beter over de jaren te spreiden. Het maakte het succes van de reis er niet minder om. Bovendien leverde het aan het einde van het schooljaar een superschoon schoolgebouw op, dankzij een schoonmaakploeg van enkele leerlingen die ongevraagd tijdens de Romereis een extra excursie hadden opgezet – naar de slijterij, wel te verstaan.

Sprekers

Twee zeer interessante sprekers kwamen in het kader van Studium Generale naar Beekvliet. Theoloog, jurist en zelfstandig ondernemer Ruben van Zwieten kwam voor klas 5 en 6 vertellen over het verschil tussen de ‘homo ludens’ (de spelende mens) en de ‘homo economicus’. De economische mens leeft, volgens Van Zwieten, zijn leven als een spreadsheet, ziet een huwelijk als een ‘logische volgende stap’ en is vervreemd van de gymnasiast in zichzelf, die geleerd heeft literatuur te waarderen, geschiedenis spannend vindt en die zich zelf niet altijd serieus neemt. De spelende mens, kortom. Enkele maanden later kwam oud-Beekvlieter Bram van Montfoort (examen 2005) aan klas 4 en 5 vertellen over zijn ‘jaar offline’. Hij leefde een jaar lang zonder internet en mobiele telefoon en schreef daarna een boek over wat je dan meemaakt: hij kon geen stage lopen en het was onmogelijk om belastingaangifte te doen, maar hij vond wel zijn Portugese vader met wie hij geen contact meer had. Beide sprekers kregen met hun verhalen probleemloos de volledige aandacht van het publiek.



Nieuwe adelaar

Was aan het begin van het schooljaar de schrik nog groot toen de adelaar bij de vijver gestolen bleek te zijn, half mei werd gelukkig een nieuw exemplaar geplaatst. Ditmaal voor de zekerheid niet meer van brons, maar van kunststof 'met metaallook'. En de oplettende kijker zal zien dat het een net-iets-andere adelaar is – wel van de hand van dezelfde kunstnares, overigens.

De nieuwe adelaar, sinds mei weer op zijn vertrouwde plek aan de vijver.

Samenloop voor Hoop

Op 21 en 22 juni liepen drie teams van Beekvliet de 'Samenloop voor Hoop' op het terrein van De Ruwenberg in Sint-Michielsgestel: een team van het onderwijsondersteunend personeel, een team van het personeel en een team van leerlingen (voornamelijk uit klas 2 en 3). Tijdens dit evenement liepen de teams een wandelstafette van 24 uur om geld in te zamelen voor KWF-kankerbestrijding. Samen haalden de drie teams meer dan 3000 euro op, een mooie gezamenlijke inspanning.

Maar uiteindelijk was het begin juli tijd voor vakantie. De meeste leerlingen gingen deze in met de gedachte dat ze na de zomer weer een jaartje hoger zouden zitten. Voor het personeel kwam cijferaar Dié Gijsbers bij de slotvergadering tot een nog veel prettigere constatering: waar de gemiddelde leeftijd van Beekvliets personeel in 2013-2014 op 47,6 jaar lag, zal deze volgend jaar op hetzelfde tijdstip, met name vanwege het afscheid van nestor Loek Hoozemans en de aannamen van enkele jonge nieuwe collega's, op 46,6 jaar liggen. Met andere woorden: het personeel van Beekvliet wordt komend jaar niet een jaartje ouder, maar een jaartje jonger! Een fijne gedachte om de vakantie mee in te gaan...

Patrick van Aarle (1993)

Loek Hoozemans: saai was het nooit

Na een lange carrière als classicus op Gymnasium Beekvliet gaat Loek Hoozemans met pensioen. Onze oud-rector Arnold Wintjes en de huidige sectievoorzitter Arno Essens laten hun licht schijnen over deze zeer gewaardeerde collega.

“Het was even schrikken, dit bericht: Loek Hoozemans gaat met pensioen. Het is natuurlijk zo dat je, als je iemand niet regelmatig meer ziet, hem als het ware in gedachten houdt zoals hij er uitzag op het moment dat je zelf van school vertrokken bent. Loek Hoozemans, grijnzend, zingend en spelend in het cabaret bij mijn afscheid. De tekst wat verder van zich afhoudend, dat al wel.

Ik weet nog dat ik hem indertijd heb weggeplukt bij het Stedelijk Gymnasium in Den Bosch, ons kleine, ietwat deftige gymnasiale zusje, zeg maar. Deftig was trouwens het woord niet voor Loek Hoozemans; hij hoorde tot de non-conformistische generatie die zich nooit op het dragen van een pak of een stropdas liet betrappen. “Hij reed in een Lada, een rode Lada,” zei een oud-leerlinge uit mijn parentage dromerig; “en hij drukte zijn sigarettenpeukjes uit in een sigarendoosje in de klas.” “En hij was streng, maar je kon wel altijd met hem lachen.” Die humor moet ook een van de redenen geweest zijn om hem indertijd te benoemen. “Jij benoemde alleen maar mensen die om jouw grapjes lachten,” is mij wel eens verweten, maar ik ben er mij altijd van bewust geweest, dat het ergste verwijt, dat een leraar op school gemaakt kon worden, was dat hij saai was. En saai was Loek Hoozemans niet. “We hebben lang over zijn naam nagedacht,” zei hij in de klas bij de geboorte van zijn jongste zoon; “Ik wilde hem Aurelianus noe-



Loek Hoozemans

men, maar het is Teun geworden.” Ook heeft hij ooit verteld dat hij bij zijn vertrek uit Helmond, jawel uit Helmond, getwijfeld heeft tussen de studie Klassieke Talen en een loopbaan als rockzanger. Uiteindelijk had hij maar voor het eerste gekozen. “Dat kan ook heel leuk zijn.” Gelukkig voor Beekvliet en gelukkig voor heel veel oud-leerlingen van Beekvliet heeft hij voor het leraarschap gekozen en Beekvliet voor hem, indertijd.

Beste Loek, vanachter de geraniums dank ik je voor de vele prettige contacten die wij tijdens onze gezamenlijke Beekvliettijd hebben gehad; in het onderwijs, op het voetbalveld maar vooral in de leraarskamer bij formele en informele gelegenheden. Ik wil je ook groeten namens Juul, mijn echtgenote; zij heeft met jou gemeen dat ze het leven deelt met een heuse rector gymnasii en zo iets scheidt een band. In het Oud Beekvlietleraren Wandelgenootschap Het Tussenuur zitten we met smart op je te wachten.”

Arnold Wintjes, rector Gymnasium Beekvliet i.t.



Loek Hoozemans als Romein

“Zesendertig jaar! Zesendertig jaar heeft Loek Hoozemans op Gymnasium Beekvliet gewerkt, sinds 1 augustus 1978! En nu zwaait hij af... Je kunt het zo gek niet bedenken of Loek Hoozemans heeft het op Beekvliet meege- maakt: Natuurlijk heeft hij op de eerste plaats de lessen Grieks en Latijn in onder- en bovenbouw gegeven (meer dan 25.000 lessen!), maar hij is sinds jaar en dag ook mentor geweest, heeft excursies in binnen- en buitenland georganiseerd en begeleid, heeft de ICT mee op poten gezet, was de coole bassist van de docentenband, de scherpe Willem van Hanegem van het docentenvoetbalteam, hij heeft lief en leed op school meegemaakt, was en is op elk vlak een zeer gewaardeerde collega, enzovoort, enzovoort.

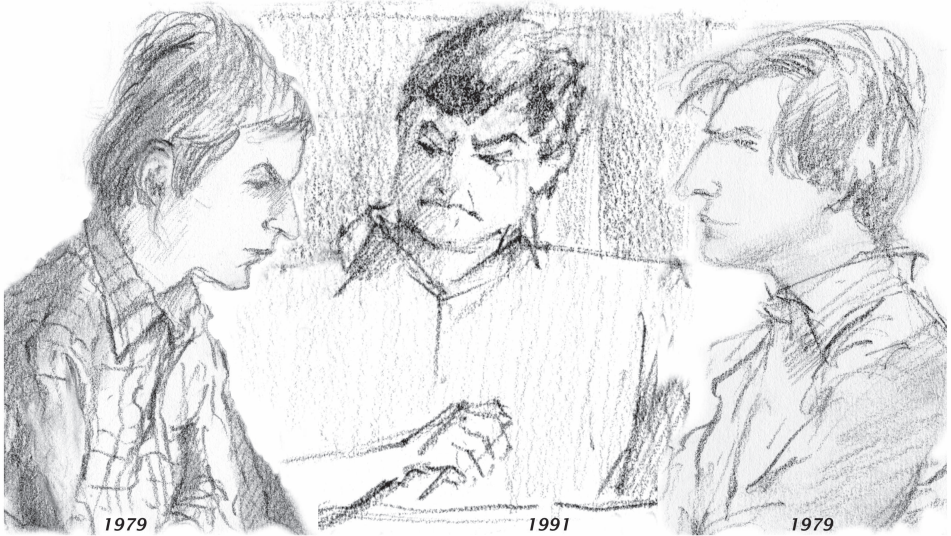
De sectie Klassieke Talen blijft als wees achter; de pater familias zet een punt achter zijn imposante carrière. Wat ik persoonlijk het meest ga mis- sen, is zijn komische inslag, zijn heerlijke gevoel voor humor: soms een prachtige woordspeling, dan weer lekker simpel

– kortom, never a dull moment met Loek; we hebben wat afgelachen. Zo heeft een ou-

der na een meningsverschil met Loek ooit gezegd dat ze vergif in zijn kof- fie zou doen als ze met hem ge- trouwd was, waarop Loek zei: “Als ik met u getrouwd was, zou ik hem opdrinken.” Loek is ook rijk aan anekdotes: “Na elk boek Homerus dat ik tijdens mijn stu- die las, ging ik een half uur fiet- sen”, wist Hoozemans de leerlingen te vertellen. Op de vraag waarom hij Klassieke Talen ging studeren, was het antwoord: “Omdat ik graag fietste”. Dit is Loek ten voeten uit. Niet alleen de sectie Klassieke Ta- len zal moeten wennen aan het feit dat ze Loek niet even kan aanschieten, maar ook heel wat collega’s die regelmatig een praatje met Loek komen ma- ken, soms voor advies of hulp, soms voor ontspanning, zullen hierop misgrijpen. Loek, ik twij- fel er niet aan dat je je otium met



Loek Hoozemans, getekend door Jan Lurinks.



Loek Hoozemans in 1979 en 1991 getekend door Jan Lurinks

waardigheid zal invullen. Jou kennende zal je niet stil zitten: er is van alles te doen, zoals nog meer lezen en van muziek genieten, rommelen met computers, koken, voetbal kijken tot je er bij neervalt, tuinieren (!), deze of gene helpen met van alles en nog wat en ga zo maar verder. Ik zie je ook nog in staat om regelmatig naar school te bellen en dan naar de heer Hoozemans te vragen om vervolgens als antwoord te krijgen “die werkt hier niet meer”. Is dat dan omdat je zo misschien nóg meer van je pensioen kan genieten of wil je gewoon, hoe kortstondig ook, een lijntje aanhouden met Beekvliet? Ik denk het laatste. Gymnasium Beekvliet zit in je bloed.”

Arno Essens

Bregje van Bon woont en werkt na haar opleiding tot klinisch geneticus in Australië. De oud-Beekvietleerlinge keert volgend jaar weer terug.

In welk jaar het precies was weet ik niet meer, maar de strekking van de beroepskeuzetest is me bijgebleven. Het waren keuzes tussen al dan niet aantrekkelijke beroepen, zoals 'champignonkweker' versus 'reisleider' en 'elektricien' versus 'leraar'. Waarbij ik besloot dat een carrière in champignons mij waarschijnlijk minder goed zou bevallen dan reizen en dat ik met mijn gebrek aan Natuurkunde talent en handigheid, misschien beter af zou zijn als leraar. En hoewel klinisch geneticus er in elk



Bregje van Bon

geval nooit tussen heeft gestaan, is het toch bijzonder dat ik nog twee andere oud-Beekvlieters ken die de afgelopen jaren klinisch geneticus zijn geworden (op een beroepsgroep van <150 personen).

Als klinisch geneticus zie ik kinderen en volwassenen met zeldzame en/of erfelijke aandoeningen. Mijn medische betrokkenheid kan al voor de geboorte beginnen, wanneer er bij een echo afwijkingen zijn gezien, en de vraag is wat het ziektebeeld zou kunnen zijn. Of op de kinderleeftijd, bijvoorbeeld een peuter met een ontwikkelingsachterstand van onbekende oorzaak. Maar ook erfelijke kanker, doofheid, blindheid, plotse dood, hartaandoeningen, nieraandoeningen, vroege dementie, bewegingsstoornissen of bindweefselproblemen komen voorbij op het klinisch genetisch spreekuur. In alle gevallen bekijk ik het familieverhaal, doe meestal lichamelijk onderzoek en kijk of genetisch onderzoek mogelijk is. Hoewel vaak wordt gedacht dat een klinisch geneticus in het laboratorium werkt, is dat niet het geval. Als medisch specialist heb ik een poliklinisch beroep waarbij ik weliswaar geregeld laboratorium uitslagen bekijk, het daadwerkelijke laboratoriumwerk laat ik graag aan de moleculair geneticus over. Het doel van ieder gesprek is om informatie te geven over een zeldzame aandoening, de eventuele erfelijkheid en het bespreken van preventieve- of behandelmogelijkheden.

Ik combineer mijn werk als klinisch geneticus met wetenschappelijk onderzoek naar zeldzame vormen van verstandelijke beperking. Met behulp van nieuwe DNA analysetechnieken (whole exome en whole genome sequencing) is het de laatste jaren vaker mogelijk geworden de genetische oorzaak van verstandelijke beperking vast te stellen (60%; Nature 5 juni 2014). Hierdoor kan ik vaker een diagnose stellen zodat ouders op de hoogte zijn van de oorzaak, de eventuele erfelijkheid en waardoor aanvullend diagnostisch onderzoek bij het kind voorkomen kan worden (denk aan een liquorpunctie, een hersenscan onder narcose, meerdere bloedafnames etc.).

Echter, doordat de DNA analysetechniek nog zo nieuw is, komt het geregeld voor dat er wereldwijd slechts letterlijk een handvol aan andere patiënten bekend is. En als er maar een paar andere kinderen bekend zijn met hetzelfde syndroom, dan is het voorlichten over het verloop van zo'n aandoening vrijwel onmogelijk. Daarom focus ik mij als arts-onderzoeker op het klinisch definiëren



Eerstesteenlegging door Bregje van Bon samen met conrector Sjef Smolders voor de uitbreiding van Beeklviet in 1994

van deze nieuw ontdekte syndromen. Zodat een uiteindelijke diagnose ook van praktische toegevoegde waarde is in de spreekkamer. Om meer te weten te komen over andere patiënten wissel ik medische gegevens en foto's uit met collega's wereldwijd. Via deze internationale contacten kwam ik ook in gesprek met een collega in Adelaide, Australië.

Samen met mijn man had ik al jaren geleden de gedachte om na onze opleiding tot medisch specialist tijdelijk naar het buitenland te verhuizen. Om de blik te verruimen, het avontuur en gewoon omdat het zo makkelijk kon! Al in 2010 was het eerste contact met Adelaide gelegd. Toen de kinderen kwamen (Tijn anderhalf, Sjoerd drie jaar) dachten velen dat onze droom nu wel bij dromen zou blijven. Inmiddels wonen we sinds januari van dit jaar in Adelaide en werk ik als klinisch geneticus en onderzoeker voor de South Australian Clinical Genetics Service. Mijn man als orthopeed in Flinders Medical Centre. Adelaide staat in de top 5 van wereldwijde 'most liveable cities' (EIU liveability ranking). En dat is niet gek. Het is een relatief kleine maar uitgestrekte stad (+- 1.3 miljoen inwoners) met veel laagbouw en heel 'family friendly' (veel groen, veel speeltuinen en kinderen bijna overal welkom). Negen maanden per jaar is het heerlijk zomers weer en de overige drie maanden zijn vergelijkbaar met een redelijk warme herfst. De stad ligt ingeklemd tussen een lang mooi strand aan de Westkant, de heuvels en Mount Lofty aan de Oostkant en de wijnranken in de Barossa, Clare and McLaren valleys in het Noorden en Zuiden. Adelaideans houden van barbecue & wijn, voetie (Australian Rules Football) en festivals. Adelaide wordt niet voor niets 'de festival-hoofdstad' van Australië genoemd, met iedere maand een ander festival. Om volop te genieten van ons jaar hier, hebben we besloten bij de zee te gaan wonen. Ons appartement ligt op 200 meter afstand van het strand en de jongens zijn inmiddels al aardige beach boys geworden. Het blijft oppassen voor de zon, dus iedere ochtend is het de hier beroemde 'Slip, Slop, Slap'. Slip on a shirt, slop on sunscreen and slap on a hat, Slip, Slop, Slap!

Het werk op de polikliniek verschilt weinig met mijn poli's in het Radboud UMC en het Jeroen Bosch ziekenhuis. De mensen zijn zeer vriendelijk en behulpzaam. Ze zijn iets afwachtender dan in Nederland, maar dat kan ook komen door het trage gezondheidssysteem. Zo is de wachttijd om een klinisch geneticus te bezoeken hier 12-15 maanden (waar ik minder dan 2 maanden gewend was). Ook wennen is het verzekeringssysteem, waarbij er een behoorlijk verschil van snelheid en kwaliteit tussen public en private insurance bestaat; 'Een 86 jarige met private insurance die binnen 6 weken

een nieuwe, maar eigenlijk niet nodige, heup ontvangt tegenover een 28-jarige conservatoriumlerares die een ruim jaar moet wachten op een handoperatie en ondertussen niet kan werken'. Hopelijk gaan we in Nederland niet richting zo'n systeem.

Overdag gaan de kinderen naar een Childcare Community Centre, een kinderopvang zoals ik die in Nederland nog nooit heb gezien. Er kookt een kok ontbijt en warme lunch en omdat het dagelijks leven zich hier vooral buiten afspeelt is het een paradijs van speeltoestellen, tenten, keukens, zandbak, fietspaden, groentetuin, insectenbak en mini-moeras. Voor ons als gezin voelt ieder vrij weekend als vakantie, meestal zitten we op het strand, in een van de vele speeltuinen of gaan we kangoeroes in het park voeren (weer eens wat anders dan de eendjes in het Bossche Broek). Sjoerd begint inmiddels een aardige mix te spreken, 'Mam, ik zit under the table, dat is funny! En ook de dieren spreken hier Engels: Old Mac Donald had a farm (...) With a 'neigh neigh' here, and a 'cock-a-doodle-doo' there, with a 'ribbit ribbit' here and a 'peck peck' there! Dat zijn dus de geluiden van een paard, haan, kikker en emoe... Weer wat geleerd.

Veel Australiërs gaan er van uit dat we hier wel zullen blijven wonen omdat ze zich niet kunnen voorstellen dat je hier ooit nog weg zou willen. Maar ondanks dat we het heerlijk vinden en een mooi avontuur, gaan wij in de lente van 2015 gewoon terug naar ons vertrouwde stekje in Den Bosch. Voor ons zeker ook 'most liveable city-waardig'.

Als ik terugdenk aan mijn beroepskeuze test, dan is de optie van leraar en reisleader nog niet zo slecht gekozen. Met het voorlichten van patiënten, lesgeven aan medisch studenten, het presenteren van wetenschappelijk onderzoek en een verblijf in Australië kom ik toch dicht in de buurt!

Hartelijke groet vanuit Down Under,

Bregje van Bon

Cees Remmers, een gelukkig mens

Op zondag 1 juni jl. vierde de Hilvarenbeekse geloofsgemeenschap het 50-jarig priesterfeest van haar pastoor Cees Remmers in een feestelijke mis en een even druk bezochte nazit in Cultureel Centrum Elckerlyc. Het was een indrukwekkende bekroning van een lang pastoraal leven, dat vanaf 1951 op klein-seminarie Beekvliet en het groot-seminarie in Haaren in de steigers was gezet. Begonnen met 104 studenten op Beekvliet, met 36 in Haaren werd hij met 17 collega's door de bisschoppen Bekkers en Bluysen op 23 mei 1964 in de St. Jan priester gewijd.

Negen jaren werkte hij in de opbouwparochie St. Thomas in Eindhoven en zes jaren in het jongerenpastoraat van de Emmaüsparochie in Nijmegen alvorens hij in Hilvarenbeek aan zijn "levenswerk" kon beginnen. Gedurende 35 jaar is hij daar nu pastoor geweest van de St.-Petrusparochie. Zijn pastorale arbeid werd gevoed door de idealen van het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) waarvan ook zijn bisschoppen Bekkers en Bluysen deel uitmaakten.

In één van de vele interviews rondom zijn jubileum zei hij: "Van een kerk waarin de gelovigen moesten luisteren leken we een kerk te worden die ging luisteren naar de gelovigen." En in een ander vraaggesprek: "Ik zie de kerk als het lichaam van Christus. Met verschillende ledematen die elkaar nodig hebben. Een oog kan niet tegen het oor zeggen dat het moet kijken. Ze moeten samen functioneren. Je kunt het niet alleen. De een kan beter horen, de ander beter luisteren en iemand anders is beter met zijn handen. Ik heb mensen die daar goed in zijn verzameld in de Beekse parochie en met elkaar geloven we. Inmiddels zijn we met 300 vrijwilligers. De nieuwe paus heeft dat gevoel weer een beetje teruggebracht."





Cees als jubilerend middelpunt,

Religieuze muziek en kunst

Ondergetekende, ook oud-leerling van Beekvliet (1961-1967), mocht ruim dertig jaren als dirigent van de Beekse Cantorij deel uitmaken van zijn mensenverzameling. Organist Ad van Sleuwen en ik waren daarbij de huiscomponisten van zijn vele liedteksten en met nog drie andere kerkmusici, onder wie ook mijn vrouw Marlies, nauw betrokken bij zijn vormgeving van de liturgie. Voor de Beekse kerk schilderde ik een kruisweg die hem inspireerde tot het schrijven en samenstellen van teksten voor de dienst van Goede Vrijdag, die ik op mijn beurt weer toonzette voor onze Beekse koren. Uitgeverij Abdij van Berne, Heeswijk, heeft onze co-productie in tekst-beeld-cd uitgegeven. In diverse parochies in het land wordt er dankbaar gebruik van gemaakt; een persoonlijke ervaring van de inspiratie en gevoel voor samenwerking die van hem uitging maar die ook zichtbaar was op andere terreinen en in andere ledematen van zijn mensenverzameling.

Cees Remmers aan het woord

Deze korte bijdrage rond het jubileum van Cees Remmers kan niet beter besloten worden dan met een gedeelte van zijn jubileumpreek met de titel 'Dank zij God en dankzij mensen!' Vijftig jaar geleden stuurde ik een uitnodiging voor mijn priesterwijding aan familie en vrienden, die begon met de woorden: God zij dank.... God zij dank kan ik u zeggen dat ik op 23 mei door handoplegging van de bisschop priester word gewijd.... Vandaag vijftig jaar later zou ik willen zeggen: God zij dank en dankzij mensen kan ik u zeggen dat ik vijftig jaar lang een gelukkig mens en



De vrienden Martien en Cees

priester heb mogen zijn en dat in de stormen van de tijd heb kunnen blijven. Toen halverwege de zestiger jaren Jezus met mij in zee was gegaan, stak ik van wal in de Thomasparochie in Eindhoven. We hadden toen - zo voelde het - de wind mee. Het was volop lente in de kerk en we hoopten op een warme zomer. Maar de wind keerde en we raakte het oneens over de koers die we moesten gaan. Gods volk onderweg raakte verdeeld: sommigen wilden te hard vooruit naar morgen, anderen wilden terug naar gisteren. En dan raak je als herder, die de kudde bij elkaar wil houden, zelf wel eens de weg kwijt. En meer dan u hoefde te weten ben ik alle gedoe in onze kerk wel eens echt zat geweest; dan was ik moe van alle gedoe en voelde ik mij als Elia, die dacht en mopperde tegen zijn God: Nou is het mooi geweest...tot hier en niet verderze zoeken het maar uit! Maar dan was er net als voor Elia ook voor mij altijd wel een engel die me aanstiet; dan waren er altijd weer engelen van mensen, die me overeind hielpen, die me de hand boven het hoofd hielden, die me de hand hebben opgelegd, mij opnieuw hebben gewijd, hebben toegewijd aan wie en wat ik wilde zijn. En alle jaren door heb ik u in de zondagse kerk energie en inspiratie voor het doordeweekse leven mogen geven, maar die heb ik ook van u gekregen: in ons samen bidden, in ons samen zingen en zwijgen, in het breken en delen van het brood, kreeg ik vaak de nodige kracht en nieuw vertrouwen aangereikt. En zo kon ik - alle jaren door meer de vragende Thomas gebleven dan de rotsvaste Petrus - zo kon ik toch weer verder! Ik mocht en kon uw pastoor zijn omdat u mij (God zij dank) tot herder was. “

Martien van Woerkum (1967)

De foto's bij dit artikel zijn gemaakt door fotograaf Fred van Laarhoven uit Hilvarenbeek.

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet weer regelmatig in het nieuws geweest. Omdat we reïnisten graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, geven we een verkorte impressie van enkele berichten uit de pers.

Historisch hoog aantal gymnasiasten

Met 186 nieuwe leerlingen heeft Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel voor komend schooljaar een historisch hoog aantal nieuwkomers in huis. “Normaal hebben we tussen de 130 en 150 nieuwe leerlingen. Daar zitten we nu dus flink boven. We hebben komend jaar echt zes brugklassen nodig om iedereen goed les te kunnen geven”, zegt rector Carla Faasen van Gymnasium Beekvliet tevreden. (...) Faasen geeft aan dat de school behoorlijk wat energie heeft gestopt in werving van nieuwe leerlingen onder meer door experiencedagen te houden(...) Ook het feit dat Beekvliet dit jaar is genoemd als een van de elf beste Nederlandse gymnasia in weekblad Elsevier kan volgens haar een reden zijn waarom ouders en leerlingen de school in Sint-Michielsgestel uitzoeken. Het totale aantal leerlingen is nu 720. “We kunnen nog groeien tot 800”, kijkt Faasen in de toekomst.

Bron: Brabants Dagblad 22/03/2014, door Marcel Linssen

Gebarentaal voor slimme, verveelde leerling

Een klas vol muisstille leerlingen, de droom van bijna elke leraar. Voor Anne van Weegberg, docent Gebarentaal aan Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel, is dit heel gewoon. Veertien jongeren letten tijdens haar lessen zijwendend op en doen alles wat de docent zegt.

Het geheim? Deze leerlingen zijn niet verplicht deze lessen gebarentaal te volgen. Ze hebben er zelf voor gekozen. De lessen gebarentaal (...) zijn op Beekvliet onderdeel van het ‘verbredingsprogramma’. Voor dat project worden ieder schooljaar dertig leerlingen uitgenodigd die goed scoren op de Intelligentie Structuur Test of heel goede schoolresultaten halen. Die leerlingen dus die zich tijdens de reguliere lessen vervelen en net wat meer uitdaging nodig hebben. Terwijl klasgenoten wiskundeles krijgen, kunnen deze leerlingen Arabisch leren of lessen volgen in kernenergie en straling of in abstracte kunst. Of lessen gebarentaal, die sinds zes jaar worden aangeboden. (...) En zo starten volgend jaar voor het eerst ook lessen Chinees.

Op deze dinsdagmorgen is een nieuwe cursus gebarentaal begonnen voor leerlingen uit de eerste en tweede klas. (...) Na één les weten ze hoe ze bijvoorbeeld ‘huiswerk maken’, ‘televisie kijken’ en ‘Nederlands’ moeten uitbeelden. Ze kunnen zelfs korte zinnen gebaren. Af en toe wordt nog wel wat gedold en

gebruikt een leerling zijn middelvinger in plaats van de vereiste wijsvinger. (...) Brugklassers Thijn Hamerling (12) en Samuel Dankers (11) doen wel de hele les serieus mee. Terwijl ze eerlijk zeggen dat ze tijdens reguliere lessen vaak drukker zijn. Maar hier vinden ze de les ‘écht interessant’ omdat ze nooit eerder in aanraking kwamen met gebarentaal. „Dat is zo anders dan gesproken taal.

Bron: Brabants dagblad 01/04/2014 door Eva van der Steen

Kind heeft creatieve bagage nodig om op latere leeftijd goed mee te kunnen
Wie met Kristel van Lieshout van Plaza Cultura en Gerry Roche van Cultuur-Box aan tafel zit, voelt hun enthousiasme. En die bezieling is even groot bij het World Photo Concert met Hans Visser (ooit Flairck) als bij een lesprogramma over het Heilig Bloedwonder in Boxtel. Allerlei soorten cultuur en creatieve uitingen betrekken bij het schoolleven. Van Lieshout maakt zich daar sterk voor in de gemeenten Sint-Michielsgestel en Vught, Roche doet hetzelfde in Boxtel en Haaren. (...) De middelbare scholen varen veelal hun eigen koers. Maar dit jaar spelen de brugklassers van Gymnasium Beekvlief voor het eerst een toneelstuk voor tweehonderdtachtig kinderen uit de groepen acht van de Gestelse basisscholen. “Zo maken die basisschoolleerlingen meteen op een speelse manier kennis met scholieren van de middelbare school”, zegt Van Lieshout.

Bron: Brabants Dagblad, 29/04/2014 door Marcel Linssen

Hond en Conchita om te ontspannen

De hond als trouwe kameraad in de dagen voorafgaand aan de examens. Voor Lucas van Meerkerk (17) uit Den Bosch zorgde labrador Saar voor de nodige ontspanning als-ie er ‘even klaar mee was’. “Lekker een blokje om met de hond. Een welkome afleiding tijdens het studeren. Of ik ga een uurtje gamen. Ik hang niet non-stop met mijn neus in de boeken.” Maar verder zonderde de vwo-leerling van het gymnasium Beekvlief in Sint-Michielsgestel zich dit weekeinde wel af. “Op stap gaan zat er niet in. Maar dat gold voor iedereen. Niemand van mijn vrienden trof je in de kroeg aan. Ze zien ons over twee weken wel weer verschijnen.”

Vandaag staat Nederlands op de agenda, morgen volgt scheikunde. “Het enige vak waar ik me zorgen over maak is Latijn. Over de andere vakken maak ik me niet druk”, geeft Lucas aan, die zich reeds aanmeldde op de universiteit. “Na dit jaar wil ik technische bedrijfskunde gaan studeren.” (...)

Bron: Brabants Dagblad, 12/05/2014 door Renso van Nuland

De een twaalf, de ander elf vakken

De opluchting is van de gezichten van de leerlingen van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel af te lezen, nadat de laatste klus is geklaard. Eén voor één strompelen ze de examenzaal uit. (...) “Hoe ging je examen Latijn?”, vraagt examensecretaris Henny Jansen aan een passerende zesdeklasser(...)

Het examen Latijn bevatte deze editie teksten van de dichter Ovidius. Docent Latijn Loek Hoozemans kwalificeert het examen als niet al te moeilijk. “In een eerdere jaargang kregen de leerlingen teksten voorgeschoteld van Tacitus. Dat is toch een stuk lastiger.” Een paar dagen voor de laatste schooldag van de examenkandidaten organiseert Beekvliet de zogeheten ‘dompeldagen’. “Dan dompelen we de leerlingen als het ware onder in het vak waar ze moeite mee hebben. Dan krijgen ze in drie dagen een paar uur per dag les over dat vak”, legt Jansen uit. “En dan is mijn vak altijd wel populair”, vult Hoozemans aan. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 24/05/2014 door Renso van Nuland

Bolleboos Gestel naar Argentinië.

Een leerling van Beekvliet is 3e van Nederland geworden bij een Olympiade met ruim 1800 deelnemers en mag nu naar Argentinië in december. Voor Beekvliet bijzonder: vorig jaar mocht al een andere leerling mee naar India. Voor het tweede jaar op rij is dus een Beekvlieter doorgedrongen tot de internationale wedstrijd. Björn Johannesson (15) uit de derde klas van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel is vorige week derde geworden bij de nationale finale van de Junior Science Olympiad. In december mag hij Nederland vertegenwoordigen tijdens de internationale finale in Mendoza in Argentinië. De Junior Science Olympiad is een wetenschappelijke wedstrijd waarbij Björn op de Hogeschool in Nijmegen de strijd aanging met 23 andere leerlingen uit het land die niet ouder mochten zijn dan vijftien jaar. Eerder dit jaar kregen alle leerlingen uit de derde klas van Beekvliet de vraag om mee te doen aan de wedstrijd. Samen met zijn klasgenoten volgde Björn extra lessen op school in natuurkunde, scheikunde en biologie om zich goed voor te bereiden op de voorselectie in april. (...) Björn scoorde de meeste punten. “Ik vind natuurwetenschap interessant en ben er ook goed in. Voor mijn rapport sta ik er een negen gemiddeld voor”, aldus Björn. In de maanden die volgden, spitte hij de theorieboeken van de vierde klas door, volgde herhalingslessen in microscopie en kreeg tips van de leerling die vorig jaar mee deed aan de olympiade. (...) samen met vijf andere deelnemers is hij geselecteerd om in december Nederland te vertegenwoordigen tijdens de internationale finale in Mendoza in Argentinië. Björn gaat nu hij eerst vakantie vieren. Daarna zal hij zich gaan voorbereiden op de internationale finale. “Ik ga me dan verdiepen in alle stof en zal nog meer extra lessen gaan volgen. Dan maak ik denk ik best een goede kans”, aldus Björn Johannesson.

Brabants Dagblad 30/06/2014 door Fiona Waddell

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters van uiteenlopende schoolgeneraties tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie maakt steeds een selectie uit de publicaties. Hoeveel techniek kan de mens aan?

Filosoof en oud-Beekvlieter Peter- Paul Verbeek – al eerder gepasseerd in deze rubriek - stelt dat techniek zó diep kan ingrijpen in de menselijke natuur dat ze onze moraal overhoop kan halen.



Peter Paul Verbeek

Wetenschappers van de Universiteit Twente hebben een chip ontworpen die niet alleen de kwaliteit van het sperma kan testen, maar ook de iets zwaardere, 'vrouwelijke' spermacellen kan scheiden van de 'mannelijke'. Met behulp van de chip kan vooraf worden geselecteerd of je een meisje of een jongetje krijgt. De geslachtskeuzechip heeft de bijzondere aandacht van professor Peter- Paul Verbeek, hoogleraar filosofie van mens en techniek aan de Universiteit Twente. Geslachtskeuze is in Nederland niet toegestaan en de technologie is nog lang niet rijp voor de markt. "Maar", zo zegt Verbeek, "dat maakt het alleen maar interessanter om nu al de vraag te stellen wat het gaat betekenen als straks bij de drogist een doe-het-zelfpakketje te koop is om te kiezen of je een jongetje of een meisje krijgt. Sinds

mensenheugenis is het geslacht van je kinderen immers iets wat je overkomt." (...) Verbeek geldt als een veelbelovend wetenschapper, die er mede aan heeft bijgedragen dat de techniekfilosofie aan de Universiteit Twente in internationaal opzicht als excellent wordt beschouwd. Om deze begaafde filosofisch denker over techniek en samenleving voor de academie te behouden, werd hem al op 38-jarige leeftijd een zogeheten 'persoonsgebonden hoogleraarschap' aangeboden. (...)

Bron: *Brabants Dagblad* 12/04/2014 door Theo Krabbe

De moderne ziel heeft Bach nodig

Al dertig jaar is hij artistiek leider van de Nederlandse Bachvereniging. Gelovig? Allang niet meer. Maar het grootste deel van zijn tijd brengt hij wel door in kerken. Een gesprek met Jos van Veldhoven over Bach aan de hand van de zeven katholieke deugden. (...)

1. *Wijsheid.* „Voor mij is wijsheid: proberen niet dom te zijn. Als je op je eigen kennis vaart, zal er veel zijn wat je niet ziet. Bach, maar ook andere componisten, of kunstenaars in het algemeen, kunnen je wijsheid brengen die je eerder niet had. (...)

2. *Oprechtheid.* „Bach heeft niet zo'n glanzende carrière gehad, je kunt zeggen dat hij misschien niet zo handig was. Maar hij kon wel omgaan met de grote onderwerpen van het leven. (...) Bach heeft het bovengemiddeld voor zijn kiezen gekregen, met al die kinderen die voor de kleuterleeftijd al overleden. Op zijn negende was hij wees en hij verloor zijn eerste vrouw. Dat kun je bij zijn werk betrekken.” (...)



Jos van Veldhoven

3. *Zelfbeheersing.* (...) ”In mijn beleving is hij een ambachtsman, type ruwe bolster, blanke pit. Eerlijk en compromisloos. Dan mag je best af en toe driftig zijn. Bach deed zijn werk onder matige omstandigheden en met beperkte middelen, en dan toch zo lang met die kwaliteit componeren (...)

4. *Standvastigheid.* „Elke week een cantate, Bach heeft als een beest gewerkt. Het romantische idee van de zielige cantor, slecht betaald en onbegrepen, lijkt mij een projectie van latere tijden. Er konden drie à vierduizend mensen in de Thomaskirche, meer dan in het Concertgebouw, en die zat elke week vol. (...)

5. *Geloof.* „Ik ben katholiek opgevoed en ik heb mooie herinneringen aan de rituelen uit mijn jeugd. Stille Zaterdag... de hele kerk werd leeggemaakt, de kruisen werden met paarse lakens bedekt, en dan werd er op Paaszondag met de tondeldoos vuur gemaakt. Alles moest opnieuw beginnen. Tweeduizend mensen in de kerk met een kaarsje in de hand, een voor een werden ze aangestoken, het licht verspreidde zich... Prachtig. (...)

6. *Hoop.* „De belangstelling voor de Matthäus begint rituele trekken te krijgen maar zou ooit ook kunnen wegebben. (...) Aan het begin van de negentiende eeuw werd over Bach gezegd dat hij een omgevallen boekenkast was. Saai. Geen emotie. (...) Nu krijgen mensen al tranen in de ogen bij het horen van zijn naam. Het kan verkeren. (...)

7. *Liefde.* „Ik denk dat Bach een heel liefdevolle man was, een huisman... nee... dat zeg ik verkeerd, een huisvader. Die jongens van het Thomanerchor, in Leipzig, waren intern. Bachs leerlingen woonden ook bij hem in. En dan al die kinderen. Hij moet een groot hart hebben gehad. Al kan ik me voorstellen dat hij een botterik was tegen mensen die hem niet interesseerden. En dan de eeuwige vraag: kun je zonder liefde zo liefdevol componeren als Bach? Dat denk ik niet. (...)

Bron: NRC Handelsblad, 1-5-2014 door Jannetje Koelwijjn

Een oud-gijzelaar van Haaren en Beekvliet vertelt zijn verhaal.

Vrijwel alle reünisten zijn bekend met het feit dat Beekvliet in de WO II gijzelaarskamp was. Ook ruim zeventig jaar na dato komen nog steeds verhalen over die periode naar buiten. Hier het relaas van Ben Brus, die zowel in Haaren als Sint-Michiëlsgestel geïnterneerd was.

Vierentwintig jaar was Ben Brus toen hij door de Duitsers werd opgepakt en als gijzelaar naar Haaren werd gebracht. Waarom deze onderwijzer die augustusochtend in 1942 moest instappen in een overvalwagen, wist hij toen niet. “Later bleek dat een NSB’er mijn naam had genoemd als lid van de Nederlandse Unie, die tegen de Duitsers en NSB’ers was”, vertelt Brus nu in zijn woonplaats Zeist. Hij herinnert zich het lichte gejuich dat opsteeg toen hij instapte: “Er zaten meerdere vrienden in de overvalwagen. Dat gaf troost, ik was niet alleen. We wisten niet waar we heen gebracht werden, dat gaf wel spanning.”

Aangekomen in Haaren moest hij zich legitimeren en waardevolle bezittingen afstaan. Zijn kamer deelde Brus met zes anderen. De gijzelaars mochten hun eigen kleren aanhouden. Was dat een driedelig kostuum met stropdas, dan hadden ze dat de hele periode in Haaren aan. (...)

Soms werden gegijzelden in de nachtelijke uren gewekt met de boodschap dat ze verkast werden. “Het was best angstig als we ‘s nachts die zware laarzen van de Duitsers hoorden. Kwam hij naar ons of liep hij verder? Op een dag werden portretfoto’s gemaakt van 58 personen, ook van mij. Je ziet aan onze gezichten en de blik in de ogen dat er angst is voor executie. Twee ervan zijn wel vroegtijdig afgevoerd. Een dag later moesten we op het voetbalveld aantreden en hoorden we wie entlassen waren. Dan heerste er een bedroefde stemming. Ik weet nog dat



Terugkeer van de studenten en leraren op Beekvliet 1945

een keer op het voetbalveld enkele Limburgse koorzangers met fraaie donkere stemmen een lied inzetten. Het was doodstil. Erg indrukwekkend.”

De gijzelaars hielden zich bezig met lezen, studeren, luisteren naar concerten, sport, huishoudelijke werkzaamheden. En met de eigen krant ‘Adam in Ballingschap’. (...) Brus werd december 1942 overgeplaatst naar Beekvliet. Na de oorlog studeerde hij verder en werd hoogleraar Educational Research aan de Universiteit van Utrecht. “Daar heb ik testen in elkaar gezet, waaronder de Brus een-minuuttest en dyslectietesten.”

Bron: Brabants Dagblad, 05/05/2014 door onze correspondent Michelle Bosmans

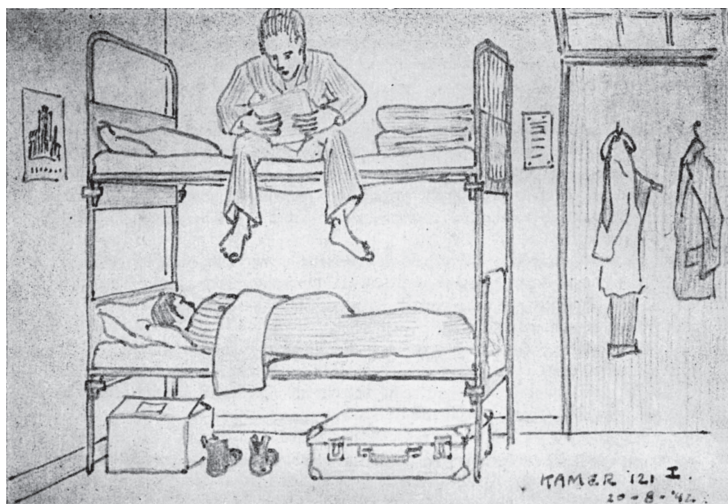
Angstige tijden voor gijzelaars in Haarens Grootseminarie

In het voormalige groot-seminarie Haaren is een expositie ingericht over de geschiedenis van het gijzelaarskamp. Omdat de situatie daar grotendeels overeenkomt met die van Beekvliet, nemen we dit delen van dit verslag uit het Brabants Dagblad op.

Gedenkplaats Haaren ‘40-’45 heeft, sinds de oprichting in 2000, jaarlijks een nieuwe tentoonstelling. Komende zaterdag wordt de expositie ‘Angstige tijden’ geopend. Dit jaar staan de gijzelaars, veelal vooraanstaande Nederlanders, centraal. De Gedenkplaats is gevestigd in de kapel in het hoofdgebouw van het voormalige Groot-Seminarie in Haaren, dat beter bekend is als Haarendael. (...) Op 9 september 1941 komt het bericht dat de Duitsers het gebouw vorderen en dat het een week later ontruimd moet zijn. Naast het Grootseminarie wordt ook

27

TN 02 14



Tekening van een slaapkamer voor gijzelaars in Haaren

*In de kleine kamertjes
Tekening: Ir R. Franke*

het Kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michiëlsgestel en de naastgelegen Ruwenberg, het jongensinternaat voor fraters, opgeëist.

Indische gijzelaars vormen de eerste groep die gegijzeld worden in Haaren, als represaille voor de gevangenneming van Duitsers in Indië. In 1942 worden ook 190 joodse mensen gevangen genomen, waarvan er maar vijf onder de verplichte reis naar Auschwitz konden uitkomen. In totaal zijn drieduizend verzetsgevangenen uit heel Nederland voor kortere of langere tijd opgesloten in de voormalige studentenkamers. Zij hebben weinig vrijheden, in tegenstelling tot de ruim zeshonderd gegijzelden. Deze 'belangrijke' personen zijn gegijzeld omdat de Duitsers dachten dat ze daarmee de woon- en werkomgeving van de gegijzelde personen gedeisd konden houden. De vader van Ruud Lubbers, Frits Philips, Max Kohnstamm en Willem Ruys zijn enkele vooraanstaande gegijzelden. Ook onderwijzers, hoogleraren, ondernemers, artsen, priesters, advocaten, dominees, burgemeesters en musici werden gegijzeld. Aangezien het de bedoeling was van de Duitsers om Haaren volledig in te richten met gevangenen, was het voor de gijzelaars telkens in spanning afwachten tot ze, veelal 's nachts, moesten verkassen naar Beekvliet of de Ruwenberg in Sint-Michiëlsgestel. Aan het eind van 1941 waren de laatste tweehonderd van in totaal 642 gijzelaars verkast en hielden de Duitsers in het Haarens 'kamp' alleen gevangenen vast tot 1944. De expositie is ingericht met dagboeken, brieven en eigendommen, materialen en foto's van oud-gijzelaars. De expositie "Angstige tijden" is te zien t/m 1-4-2015, elke eerste woensdag van de maand van 10 - 16 uur (0411-621729).

Bron: Brabants Dagblad 05/05/2014 door onze correspondent Michelle Bosmans

Docdata verwerkt elke seconde vijf bestellingen

Impressie van oud-leerling Michiel Alting von Geusau en zijn bedrijf.

Hij heeft hem ingelijst. De brief van 5 december 2002 van de toenmalige aandeelhouders van Docdata. Michiel Alting von Geusau, sinds 2000 topman van het Waalwijkse bedrijf, wordt dringend verzocht de e-commerce activiteiten van Docdata te verkopen. En als hij ze niet kan slijten? Dan sluiten die handel. 'Het liefst zo snel mogelijk.'

Het is maar goed dat Alting von Geusau het verzoek van de aandeelhouders destijds negeerde. Nu, twaalf jaar later, is Docdata uitgegroeid tot een van de grootste spelers op het gebied van e-commerce. Het bedrijf verzorgt de volledige afhandeling van goederen die online worden besteld bij bedrijven als Bol.com, V&D en de Bijenkorf. 52 miljoen bestellingen per jaar. Vijf per seconde. Toch zou het niet gek zijn als de aandeelhouders van Docdata de vraag aan Alting von Geusau twaalf jaar na dato opnieuw zouden stellen. Voor het eerst daalde de omzet en winst het afgelopen kwartaal fors. (...)

Bron: Brabants Dagblad 09/05/2014 door Sylvia van de Ven

Pieta en D'n Dweil in een processie

Het Brabants Dagblad heeft een rubriek 'Weerzien' waarin het verhaal achter oude foto's wordt beschreven. Onlangs bleken daarin nogal wat oud-Beekvlieters in voor te komen.

'Pieta van de Pastoor', 'D'n dweil': van enkele personen op de foto is niet alleen de naam bekend geworden, maar ook de bijnaam. (...) Schuin achter Pieta loopt pastoor Weijling."

Piet van Eijkeren uit Tilburg kende deze pastoor ook nog wel: „Hij was in de zestiger jaren surveillant op kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Toen was ik daar priesterstudent. Wij waren doodsbang van surveillant Weijling, die wij 'd'n dweil' noemden vanwege zijn wat zwalkende manier van lopen. De foto moet van na 1969 zijn want in dat jaar werd seminarie Beekvliet definitief gesloten.” Ook Jan Simons was priesterstudent aan het betreffende kleinseminarie en woonde daar tot midden jaren zestig. „Ik heb zelf geen les gehad van Weijling, maar er staat me nog wel één bijzondere herinnering aan hem voor ogen. In de winter van 1959-1960 stond hij in de strenge vrieskou urenlang water te spuiten op de speelplaats van de 'Kleine Cour' (eerste klas, nu brugklas), zodat wij daar konden glijden en glibberen. Zijn zwarte toog - want hij was priester, en zij droegen toen nog allen een zwarte toog - stond helemaal strak van het ijswater, een bijzonder gezicht voor ons! Ik denk dat hij later pastoor in Esbeek is geworden, maar dat is me verder niet bekend.”

Wat dat laatste betreft heeft Simons het bij het rechte eind: Weijling was inderdaad pastoor in Esbeek. Een heleboel lezers stuurden reacties en velen



Tweede van links pastoor Weijling met voor hem Pieta d'n Dweil. Foto: regionaal archief Tilburg

konden de Esbeek-link bevestigen. Sommigen konden alle namen geven. Een mooie reactie was bijvoorbeeld die van Jan Smolders. „Van links naar rechts zijn op de foto te zien: Pieta Luijten, pastoor Adrianus Weijling (die als opvolger van pastoor Simons jarenlang de pastoor van Esbeek was en in 2005 overleed), Jan Schellekens (Esbekenaar en een heel lange tijd betrokken bij de Esbeekse geloofsgemeenschap, o.a. als acoliet) en dan oud-pastoor Simons. Hij was van 1940 tot 1970 de pastoor van Esbeek. (...) Pastoor Simons bleef tot 1975 in Esbeek wonen en vierde daar in 1973 zijn gouden priesterfeest. (...) Tot slot zien we op de foto priester Jan Plasmans.”

Ach, hadden we maar méér ruimte ter beschikking. Dan konden we ook wat meer zeggen over de reacties van bijvoorbeeld Toon Ooms, Jan van Hest, Piet Plasmans, en vele anderen. (...)

Bron: Brabants Dagblad 26/05/2014 door Jeroen Ketelaars

60 jaar no-nonsense priester

Zes decennia geleden werd Jacques Schrauwen priester. De emeritus pastoor van Korvel blijft een graag geziene man.

Toen Jacques Schrauwen zestig jaar geleden tot priester werd gewijd zaten de kerken nog vol. “En als de pastoor zei dat het goed was, dan was het ook goed. De mensen werden niet uitgedaagd zelf na te denken, dat was minder goed aan die tijd.” (...) Schrauwen komt uit een boerengezin met negen kinderen in Zevenbergen. Daar in de polder, met uitzicht op de Moerdijkbruggen, kreeg de tweede zoon in de rij van zijn ouders een no-nonsense mentaliteit mee, die hem zijn hele leven goed van pas is gekomen.

De pastoor (85 jaar) houdt van aanpakken én van relativieren. Over zijn keuze voor het priesterschap zegt hij: “Ik vond het wel interessant in de kerk. Daarom werd ik misdienaar. De pastoor van Zevenbergen heeft met mijn ouders gesproken of het voor mij niets zou zijn om naar het klein-seminarie te gaan om het gymnasium te volgen. Maar mijn ouders hebben mij altijd vrijgelaten. Dus ik ging op mijn twaalfde naar Beekvliet in Sint-Michiëlsgestel en daarna naar het groot-seminarie in Haaren. Dat was de tijd van het rijke Roomse leven.”

Na de wijding begon de jonge priester als ‘herdershond’ in Moergestel. (...) “Er was geen traditie, je kon aan de slag op de manier die bij jou paste. (...) Dat andere kwam in 1965, toen de kapelaan naar Tilburg kwam, naar de parochie van Margarita Maria aan de Ringbaan-West (...) Na zijn emeritaat in 2004 werd Schrauwen een graag geziene vrijwilliger in de parochie Trouwlaan, waar hij voorgeeft in diensten en uitvaarten verzorgt. Maar hij woont nog altijd op zijn vertrouwde Korvel, in het huis naast de pastorie. “En ik doe nog alles zelf, koken en de tuin bijhouden.”

Bron: Brabants Dagblad, 4/6/2014 door Marlies van Iersel

Het heilig vuur blijft branden

FNV-bestuurder en oud-Beekvlieter Henk van Rees gaat met pensioen. (...) “De roeping is al die jaren nooit gesleten.”

De man is uit de vakbond, maar is de vakbond uit de man? Henk van Rees (66) lacht hard, als het gesprek het einde nadert. Ja, hij had vier jaar geleden al kunnen stoppen. Niet gedaan. En zoetekens uitbollen richting afscheidsreceptie doet hij ook al niet. (...)

“Ik ben zó vergroeid met die bond. Ik heb er 41 jaar iets kunnen doen wat zó volkomen bij mij past. Altijd ook op gevoel. Ik heb weinig hoeven forceren. Als ik kwaad was, speelde ik dat niet. Dan was ik kwaad. De vakbond, die geeft zin aan mijn leven.” Henk van Rees, jongensachtige zestigplusser te Oirschot. Hij is actief geweest in Brabant en Limburg. Scherp snorretje boven een mond die vaak op lachen staat. Maar ook een heel serieus mens.

(...)

Hij is een kind van de Peel. De oudste van elf kinderen, die op een boerderijtje aan de rand van Asten groot werden gebracht. Daar ligt de kiem van zijn vakbondswerk. “Mijn vader was een kleine zandboer. Tweehonderd kippen, zes koeien, wat kalveren en een paar hectaren weiland en mangelwortelen.



Henk van Rees, als vakbondsman in actie bij Nedcar in Born in Limburg.

Hij was een echte gezagsgetrouwe KVP'er. Maar kleine boertjes als mijn vader trokken het financieel niet. Daarom moest hij bij Vlisco in Helmond gaan werken. In de blauwververij, drieploegendienst. Dat was echt zwaar werk, waar hij onder geleden heeft. Hij liep altijd met blauwe nagelriemen rond. Die waren niet meer schoon te maken. Ze werden er opgebutst om harder te werken, om wat premie mee te kunnen pakken. Uiteindelijk kwam hij in de WAO terecht. Ik luisterde naar zijn verhalen en dacht: daar klopt iets niet."

Via het klein-seminarie in Sint Michielsgestel ("Ja, ik wilde priester worden") en de Sociale Academie, kwam hij in militaire dienst terecht: lichte 71/4, Oirschot. In die tijd was de soldatenbeweging op gang gekomen. Henk van Rees werd hoofdbestuurder van de VVDM, de vereniging voor dienstplichtige militairen. Hij ageerde mee tegen de groetplicht.

(...)

"Tot het priesterschap werd je geroepen. Een ouderwets, maar oprecht woord. Opkomen voor zwakkeren, solidariteit, gemeenschapszin. Voorgaan, al is dat een zwaar woord. Het zijn allemaal woorden en begrippen die zowel in de kerk als in de vakbeweging passen. Het lukt je alleen om er uitvoering aan te geven als je het met hart en ziel doet. En dat heb ik altijd zo gevoeld. De roeping is in al mijn vakbondsjaren nooit gesleten."

(...)

Zijn pièce de résistance was Volvo Car, later Nedcar, nu VDL Nedcar. Henk van Rees was twintig jaar de belangrijkste vakbondsvertegenwoordiger bij dit bedrijf dat herhaaldelijk door een achtbaan gegaan is. "Ik heb samen met anderen alles uit de kast gehaald om 1500 mensen, met een gemiddelde leeftijd van 50 jaar, in een economisch moeilijk gebied aan het werk te houden. En het is gelukt! (...) Dan, met zachte stem: "Laatst was ik weer in de fabriek. De mensen kwamen op me af en bedankten me. Dat vond ik zo mooi. Dan weet je weer waar je het voor gedaan hebt. Dat bedoel ik met zingeving."

Bron: Brabants Dagblad 21/06/2014 door Henk van Weert



Tom van der Rijken

Zoeken naar wegen om te overleven

Op 9 augustus bereikt pastor Tom van der Rijken de pensioengerechtigde leeftijd en neemt afscheid als pastor en teamleider bij de parochie Dongen en Klein Dongen -Vaart en de parochie Heilige Geest in Rijen op 6 juli.

Tom van der Rijken werd op 6 augustus 1949 in Waspik geboren en is dus een rasechte Brabander. Hij spreekt je ook graag toe in het dialect als het zo uitkomt. Na de lagere school in het Waspikse ging Tom naar het klein-seminarie (Beekvliet, red.) van het bisdom Den Bosch en deed daar eindexamen Gymnasium A. Hij had een roeping zoals dat heet en volgde die ook. Hij wou graag priester worden. Daarvoor studeerde hij theologie in Nijmegen. Tom studeerde hard maar kreeg ook verkering en ging anders denken over het celibaat. Hij ontmoette zijn huidige vrouw Corry en trouwde in 1973 met haar. Het echtpaar van der Rijken werd gezegend met 4 kinderen. (...)

In 1977 werd Van der Rijken door (de nu 97-jarige) bisschop Ernst aangesteld als pastor in Dongen en een jaar later behaalde Tom zijn doctoraalexamen pastoraal theologie aan de katholieke Theologische Faculteit in Tilburg. Weer tien jaar later werd Tom teamleider van het pastorale team. (...)

Een groot deel van zijn werkzame leven is de nu afscheidnemende pastor bezig geweest wat hij zelf noemt 'met het zoeken naar wegen om de kerk in steeds wisselende omstandigheden kans van leven en overleven te bieden'. Daarbij hoorde ook, hoe pijnlijk ook Tom dat ook zelf vond, het sluiten van kerken en het afstoten van vertrouwde en niet meer haalbare taken en activiteiten in de kerk. (...)

Bron: Dongen Optimaal, 27-6-2014

Vol drift anderen meenemen in een droom

Winy Maas is als architect internationaal intussen even beroemd als Rem Koolhaas. Al eerder figureerde hij als oud-Beekvlieger in deze rubriek. De Volkskrant publiceerde op 1 juli een groot artikel over hem.

“Een innemende vent. Toch is de charmeur Winy Maas ook een architect van geboden. Een man die uitdaagt, een man die woest kan worden. Altijd gaat hij tot het gaatje.” (...)

Hoe de tekening vol sierlijke krullen opeens vol bloed kwam. Het zat zo: hij had in Osdorp, nieuwbouwwijk van Amsterdam, een project voor seniorenwoningen gedaan; we spreken over eind jaren negentig. Hoogbouw was het, een aantal woonblokken stak zo’n 11 meter uit de gevel, hing als het ware boven de stoep. Het was behoorlijk spectaculair. (...)

Winy Maas had bij de eerste bespreking van het ontwerp gezegd dat al die krullen en krommingen eruit moesten. Oké, de tekening zou worden aangepast. Bij de tweede bijeenkomst bleek de boodschap amper begrepen. De woede kwam in golven, onstuitbaar. Hij sloeg met zijn vlakke hand op tafel; er zaten wat harde cementresten aan, toch schrok hij ook zelf van de kracht van de klap: bloed all over the place. (...) Twintig jaar later heeft het een internationale reputatie die niet meer kapot lijkt te kunnen. (...)



Winy Maas

Maas zoekt ongewisheid en avontuur; hij haat ‘de nostalgie van Walt Disney-achtige wijkjes’ die hij in Nederland in ruime mate aantreft. Retro doodt experimenteerdrang, retro doodt nieuwsgierigheid. Kijk naar China en het verlangen naar extremen. Prachtig! (...) Adri Duivesteijn, voormalig wethouder van Almere, kent weinig mensen die beminnelijker zijn dan Winy Maas. Maas staat de polderstad bij in haar groeistuipen. Hij ontwierp onder meer het wonderbaarlijke tapijt van tuinen waarmee Almere de competitie om de Floriade 2022 won. Internationaal niet minder vermaard dan een Rem Koolhaas en dan toch zo’n aardige en innemende vent. (...)

Nicoline Baartman: ‘Hij daagt je uit. Dat maakt het zo leuk in zijn omgeving te zijn.’ ‘Hij stelt vragen, hij is op een intense manier geïnteresseerd.’ Wethouder Duivesteijn had Maas gevraagd een plan voor de Floriade te ontwikkelen. (...)

Maas kwam met een plan dat totaal anders was. (...)

De wereld is het werkterrein van Winy Maas. Maar hij is verknocht aan de plaats waar hij groot is geworden. Schijndel, boerendorp in de Brabantse Meierij. Een sentimenteel landschap is het. Hij herkende dat pas toen hij 19, 20 was en student (...)

Hij bouwde voor Schijndel de glazen boerderij. Hij had welgeteld 33 jaar geduld betracht. In 1980 schreef hij een brief aan burgemeester Scholten: doe alsjeblieft iets aan die tochtige leegheid van de Markt, laat mij het doen. Vier burgemeesters en zes plannen verder dwong hij de gemeenteraad een keuze af. (...)

Winy’s broer Geert, stylist in de internationale bloemenbranche, woont nog altijd in Schijndel: ‘Aan het begin heeft hij één voorstander, 23 tegenstanders. (...) Is het drift dat hem drijft? ‘Drift?’ De broer wikt en weegt. ‘Wat zegt het woordenboek?’ Van Dale: ‘Drift 0.1 sterke en plotselinge opwelling van woede 0.2 heftige begeerte - hartstocht, vuur 0.3 (psych) drang waarin de wil om te leven zich uit.’ ‘Oké’, zegt Geert, ‘zo omschreven is het behoorlijk trefzeker.’

Bron: De Volkskrant, 1-7-2014 door Jan Tromp

Maarten de Gruyter verliet Beekvliet in 1994. Na diverse omzwervingen door het land is hij tegenwoordig ook weer betrokken bij diverse activiteiten in de regio Den Bosch. Hij vertelt hieronder hoe dat allemaal zo is gekomen.

Terugkijkend op mijn 7 jaar Beekvliet ('87 – '94) heb ik moeten concluderen dat het voor mij persoonlijk niet de ideale basis is gebleken voor mijn wetenschappelijke opleiding die daarop volgde. Na drie jaar economie aan de UvA waarin ik welgeteld één tentamen heb afgelegd (wel gehaald overigens, dus toch 100% score wat dat betreft) heb ik mijn heil noodgedwongen bij een hbo opleiding moeten zoeken. Mijn ietwat minderwaardige ondertoon over deze schoolse opleiding komt voort uit het feit dat ik van mening ben dat een hbo opleiding voor een gymnasiast qua niveau toch echt ondermaats is. Wat een decaan of studieadviseur ook anders moge beweren. Zonder veel bloed, zweet en tranen heb ik in 1994 met het redelijke resultaat van een 7 gemiddeld eindexamen gedaan en ik was in de veronderstelling dat ik op eenzelfde wijze ook mijn studie in Amsterdam kon doorlopen. Niets bleek in mijn geval dus minder waar; de redelijk grote mate waarin Beekvliet immer berustte op de eigen verantwoordelijkheid van leerlingen, lag hier onder andere aan ten grondslag. De belachelijk eenvoudige wijze waarop ik vervolgens de Engelstalige studie International Business aan het sinds enige tijd beruchte Inholland te Diemen heb doorlopen, sterkt mijn mening dat een gymnasiast op de universiteit thuishoort. Zeker een van het befaamde Beekvliet!



Als voorzitter van de RvC in het stadion van FC Den Bosch



Stichting DON, samen met ambassadeur René Froger

Zeven jaar Beekvliet, zoals gezegd mijn hoogst genoten opleiding, heeft in mij dus niet die voor een studie noodzakelijke eigen verantwoordelijkheid aangewakkerd, maar het is wel een zeer belangrijke basis gebleken voor mijn verdere persoonlijke, zakelijke en maatschappelijke leven. Beekvliet levert niet alleen een uitzonderlijke kwaliteit van onderwijs, maar heeft normen en waarden hoog in het vaandel staan en draagt dit ook uit.

De gemoedelijke sfeer van een provinciaalse school waar rangen en standen van generlei waarde zijn, gekoppeld aan bijzonder hoog niveau van onderwijs is iets wat ik mijn kinderen graag zou toewensen.

Na diverse omzwervingen in de vastgoedwereld waarbij ik onder andere gewerkt heb voor het Amsterdamse bedrijf Imca Vastgoed van de voor sommigen befaamde en voor anderen beruchte ondernemer Erik de Vlieger en voor het Zaltbommelse Burgfonds van de inmiddels voortvluchtige Brabander Roger Lips, ben ik in 2007 mijn eigen bedrijf Boelens de Gruyter gestart. Wat ik in vier jaar bij deze twee bedrijven geleerd heb over projectontwikkeling en bedrijfsvoering, of misschien wel dat ik juist geleerd heb hoe je zaken niet moet doen, is van minstens zo'n grote waarde als wat men je leert op scholen en universiteiten. Inmiddels is mijn landelijk opererende vastgoedbedrijf een speler van betekenis in onze branche, die overigens met name door de crisis aardig is opgeschoond. Onze projecten strekken zich van Amsterdam tot aan Maastricht en de aankoop van het KPN-gebouw in de Prins Bernhardstraat te 's-Hertogenbosch, wellicht via de media ook bekend als een van de potentiële locaties voor het nieuwe theater, bracht mij ook weer nadrukkelijk terug naar mijn geboortegrond.

In 2006, mijn professionele en gezinsleven aardig op de rit hebbende, heb ik stichting DON (Diabetes Onderzoek Nederland) opgericht. Als diabetespatiënt verbaasde en intrigeerde het mij dat er zowel in Nederland als wereldwijd zo weinig werd geïnvesteerd in fundamenteel wetenschappelijk onderzoek naar diabetes. Onderzoek dus dat zich puur richt op de genezing van deze ziekte, in tegenstelling tot onderzoek dat zich richt op het veraangenamen van het leven van de patiënt. Niet alleen de omvang van het aantal patiënten, maar ook de zware complicaties (blindheid, amputaties, nierfalen, hart- en vaatziekten) die iedere patiënt vroeg of laat treffen, zouden een aansporing moeten zijn om juist naar de oplossing van de ziekte te zoeken in plaats van bezig te zijn met symptoombestrijding. Inmiddels is DON een van de belangrijkste en invloedrijkste diabetesstichtingen van

Nederland en investeren we in onderzoek op wereldtopniveau bij o.a. het LUMC, het Hubrecht Instituut, de Vrije Universiteit van Brussel en de Hebreeuwse Universiteit te Jeruzalem. De sterke jaarlijkse groei van DON hebben we te danken aan enerzijds de focus op genezing en anderzijds de heel lage kostenratio die we nastreven. Beide zijn zaken die donateurs vandaag de dag zeer aanspreken.

Sinds de aanvaarding van de positie van voorzitter van de raad van commissarissen van FC Den Bosch per 1 september jongstleden, ben ik weer nadrukkelijk verbonden met het maatschappelijke en sociale leven in de Bossche regio. Een positie waar ik eigenlijk geen tijd voor heb, gezien mijn drukke agenda waarin het verdelen van mijn aandacht over mijn gezin, bedrijf en stichting DON al schier onmogelijk was. Maar eerlijk is eerlijk, een positie van betekenis mogen invullen bij mijn club, de club waar ik als tienjarig ventje al op de tribune zat, was toch een jongensdroom. Als je van mening bent alles te hebben gezien, geleerd en meegemaakt, raad ik je aan een bestuursfunctie bij een betaaldvoetbalorganisatie in te nemen... wat een wereld. Na de club in zwaar financieel weer te hebben aangetroffen en forse saneringen te hebben ingezet, gloort er gelukkig weer hoop aan de horizon. Ik heb het met zoveel woorden wellicht niet gezegd in de pers het afgelopen seizoen, maar het heeft zeer weinig gescheeld of er was geen Bossche inbreng meer in het betaalde voetbal. Iets wat sommigen waarschijnlijk weinig zal doen, maar gelukkig zijn er velen met mij die dit wél zeer aan het hart zou zijn gegaan. Hoe dan ook was het een leerproces dat mij persoonlijk een veel completer mens heeft gemaakt, zowel professioneel als sociaal.

Stichting DON en FC Den Bosch geven mij de kans om een wezenlijke maatschappelijke bijdrage te leveren, maar tegelijkertijd brengt het mij persoonlijk ook zeer veel. Ik kan dan ook iedereen die zijn professionele en persoonlijke leven enigszins op de rit heeft, van harte aanbevelen om een dergelijke maatschappelijke rol, hoe groot of klein dan ook, te vervullen.

*Maarten de Gruyter (39),
getrouwd met Hiske en vader van vier
dochters: Micky (9), Lola (7), Floor (4) en
Bobbi (1).*



Hoe is het nou toch met.....?

Karel Ditvoorst, oud-docent klassieke talen.

De in Tilburg opgegroeide Karel Ditvoorst geniet van zijn pensioen in de Gestelse nieuwbouwwijk Hazenakkers. Als vader van drie oud-Beekvliefers, echtgenoot van Beekvlietse Neerlandica Anke van der Vorst, en als docent klassieke talen heeft hij toch altijd de scheiding tussen school en privé goed weten te bewaken. "Goede afspraken maken thuis" is zijn geheim.

Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

"Ja," reageert Karel Ditvoorst kordaat. "In 2005 ben ik op 62-jarige leeftijd met prepensioen gegaan. Eigenlijk vanwege de invoering van het Studiehuis. Vreselijk vond ik dat! Ik heb twee jaar gewerkt met het concept Studiehuis, ik vond het helemaal niks. Je staat dan naast de leerlingen, die zelfstandig opdrachten moeten doen, maar die over het algemeen helemaal niets uitvoeren. Althans toen niet in die periode," licht de oud-docent zijn keuze toe. "Ik stond liever voor de klas om iets uit te leggen. Kijk, een goede leerling werkt in het Studiehuis zelfstandig, maar zwakkere zijn snel afgeleid en zitten spelletjes te doen of zijn zich aan het vervelen." De oud-docent vermoedt dat deze ontwikkeling ook aanleiding is geweest tot de huidige wat meer eenvoudige examens Grieks en Latijn. "Maar ja," verzucht de classicus "dat is ook niet zo verwonderlijk, als je ziet hoeveel uren de classici inmiddels hebben moeten inleveren!"

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

"Ik ben in mijn studententijd voor het eerst op Beekvliet gekomen in het schooljaar 1968-1969, als vervanger. Door rector Ooms werd ik gevraagd om in te vallen op het seminarie," vertelt de oud-docent klassieke talen. "Het erop volgende jaar ben ik ook nog ingevallen, daarna was er niks meer te halen voor mij op Beekvliet. Er waren maar heel weinig leerlingen. Toen ben ik, na mijn afstuderen in 1970, in Geleen op een scholengemeenschap les gaan geven. Maar daar heerste een nogal gymnasium-onvriendelijke sfeer. De toenmalige decaan was niet doordrongen van de noodzaak om klassieke talen te onderwijzen, waardoor het aantal lessen schrikbarend snel terug liep. Ik ben vervolgens Nederlands gaan studeren. Ik was bijna klaar met mijn doctoraal in 1975 toen Jan van Rijnsoever (oud-conrector, red.) me opbelde met de vraag of ik zin had om terug te komen op Beekvliet, waarop ik zei "Ik ben er al!" Ik was blij dat ik de studie Nederlands niet af hoefde te maken." De ironie wil dat de heer Ditvoorst nu al 24 jaar gelukkig getrouwd is met een Neerlandica.

De heer Van Rijnsoever belde u?

"Hij studeerde ook klassieken in Nijmegen, net als Arnold Wintjes. Zij waren ouder dan ik, we kenden elkaar niet goed, maar hadden elkaar wel eens gezien. In mijn studententijd," vervolgt Karel Ditvoorst zijn verhaal, "hadden ze vanuit Beekvliet ook al Sineke Pollmann op het oog als lerares Duits. We woonden toevallig bij elkaar in de buurt in Nijmegen. Jan van Rijnsoever had haar geloof ik naar mij verwezen, zodat



Karel Ditvoorst in zijn achtertuin.

ik haar wat kon vertellen over het Beekvliet en het internaat. De stap naar het seminarie was een hele cultuurschok voor haar, nadat ze eerst al vanuit Amsterdam naar Nijmegen was gekomen.

Wie waren de docenten klassieke talen toentertijd?

“Piet Verra een priester, Willie Knippenberg, die ik eigenlijk opvolgde in 1975 als docent klassieke talen, Jan van Rijnsoever, Janus Kruijssen en pater Theo Sanders,” somt Karel Ditvoorst op. “Het was een bijzondere tijd op het seminarie met een aparte sfeer,” herinnert hij zich. “Enkele wereldvreemde priesters lieten het verschil met leken goed merken. Als de wijn bijvoorbeeld muf rook, dan was deze wel goed genoeg voor de leek.” Even later vervolgt de oud-docent: “Ik kan me ook nog herinneren dat Jan van Rijnsoever voor het eerst in burgerkledij naar school kwam. De leerlingen hingen uit het raam en floten! En toen Sineke Pollmann ook nog in positiejurken op Beekvliet rondliep, was dat ongehoord,” lacht Karel. “Later hadden we een geweldig en vriendschappelijk team met Theo Bressers, Harry Puttiger en Loek Hoozemans. Later kwamen daar nog Mieke Tak en Arno Essens bij.”

Hoe bent u tot de keuze gekomen om leraar klassieke talen te worden?

“Ja, goeie vraag,” antwoordt Karel nadenkend. “Het was geen bewuste keuze. Ik was op de middelbare school al gefascineerd door ‘t vertalen. En ik had ook veel belangstelling voor de cultuur en kunst van de Grieken en Romeinen. Ja, dan blijft er niet veel anders over dan Klassieken gaan studeren.”

Waar kwam die fascinatie dan vandaan?

“Ik denk in de eerste plaats door de teksten die ik las op de middelbare school, het Odulphus Lyceum in Tilburg. Je zoekt de mens die achter een tekst zit. Eigenlijk was ik van plan archeologie te gaan studeren. Dat is trouwens ook mijn hoofdvak

geworden! Maar daar was in die tijd geen droog brood in te verdienen. Dus toen rector Ooms mij vroeg om in te vallen op het seminarie, kwam ik onbedoeld voor de klas te staan. Dat ging toevallig wel goed en zo ben ik in het onderwijs gebleven,” legt de oud-docent uit.

Had u nog neventaken op school?

“Toneel en musical, dat begeleidde ik, maar ik deed ook mee,” antwoordt de classicus. “Bloed en Liefde van Godfried Bomans, verder de musical ‘Recht’ samen met Anke. Dat heette eigenlijk Chicago, maar vanwege de rechten noemden we het anders. Verder ben ik betrokken geweest bij het opzetten van een medezeggenschapsraad, begeleidde de Provence- en Rome-reizen, was klassendocent...”

Wat mist u het meest van Beekvliet?

“De contacten met collega’s en leerlingen,” antwoordt de oud-docent Klassieke Talen. “We hebben als classici veel plezier gehad, vooral met de reizen. Ik mis zeer zeker niet het nakijken, het corrigeren, de vergaderingen en bijscholingen!” lacht Karel. “Mijn pensioen viel samen met het moment dat mijn dochter Juliette naar Beekvliet ging. Ik kon haar opvangen uit school en ik bleef zo ook betrokken bij het schoolgebeuren. Maar je valt toch wel even in een gat hoor.”

Enkele gepensioneerde Beekvliet-docenten houden een moestuin. U ook?

“Nee, dat hoeft van mij niet te verwachten. Ik vind tuinen mooi om naar te kijken, maar grasmaaien is het enige dat ik doe,” lacht de heer Ditvoorst. “Ik lees veel,” gaat Karel verder. “Ik zou graag buiten komen, maar vanwege mijn slechte rug kan ik niet veel wandelen en ben ik dus veel thuis. Sinds mijn pensioen verzamel ik oude Griekse en Romeinse munten! Ik had altijd al een interesse in archeologie,” verklaart Karel zijn verrassende hobby. Zijn meest kostbare en oudste munt is een Atheense munt met uil-afbeelding uit de vijfde eeuw voor Christus. “Inmiddels heb ik 7 kleinkinderen, waarvan nog een tweeling afgelopen februari. Het oudste kleinkind is al weer 10 jaar en komt zo nu en dan logeren. Hij wil graag naar een gymnasium en heeft mij gevraagd uit te leggen wat Latijn en Grieks is,” glimlacht de trotse opa.

Bij de meeste jongere Beekvlieters zakt na het eindexamen de kennis van het Latijn enigszins weg. Gaat dat bij een docent klassieke talen ook zo?

“Ja, dat zakt zeker weg. Als je na een paar jaar weer Homerus gaat lezen, moet je bepaalde dingen toch echt weer oprakelen, zoals de stijl van de schrijver en bepaalde zegswijzen.” De heer Ditvoorst leest vooral Tacitus nog wel eens en Homerus. “Bij Tacitus dien je vooral tussen de regels door te lezen.”

Momenteel vertaalt hij samen met oud-collegae en classici Theo Bressers, Harry Puttiger en Arnold Wintjes oude land- en zeekaarten voor de universiteit van Amsterdam. “Dat valt best tegen, want het zijn heel technische termen die in het klassiek Latijn niet voorkwamen,” legt Karel uit. “Het is de bedoeling dat er uiteindelijk een wetenschappelijk boek in het Nederlands uitgegeven wordt.”

Wat kunnen wij in de nog voortdurende crisis leren van de Grieken en Romeinen?

“Vooral stoïcijns blijven, om met Seneca te spreken,” meent Karel Ditvoorst. “Ertegen verzetten, gaat meestal fout. Dus laat het over je heen komen en verder rustig afwachten.”

Waarom moeten wij tegenwoordig nog steeds klassiek geschoold worden?

“Dat hoeft helemaal niet,” reageert Karel resoluut. “Het is natuurlijk wel makkelijker als je de klassieke talen kent. De wortels van onze cultuur liggen voornamelijk in de Griekse en Romeinse cultuur,” licht de oud-docent toe. “Alles wat wij doen en lezen en zien, kun je vaak herleiden tot Griekenland of Rome. Het is dan makkelijk als je bepaalde dingen snel herkent. Maar iemand kan perfect gelukkig worden hoor, zonder kennis van het Grieks of Latijn.”

Er is een tekort aan docenten klassieke talen. Met welke tip kunt u klassici het onderwijs adviseren?

“Je moet het vak leuk vinden en je moet een beetje in staat zijn om het over te brengen. Dat is niet altijd eenvoudig. Want hoe beter je de stof beheerst, hoe beter je het op verschillende manieren uit kunt leggen,” adviseert de oud-docent. “En blijf vooral jezelf, met humor en consequent zijn. En ook niet bang zijn om een opmerking te incasseren. Ik sprak tijdens een reünie een oud-leerlinge die bekende dat ze toch echt wel bang is geweest voor mij! Ik was me van geen kwaad bewust. Blijkbaar had ik een cynische opmerking gemaakt die zij en ook haar moeder zich erg aangetrokken hebben.” Zo herinnert Karel zich nog een dergelijke opmerking over een leerling van Loek Hoozemans (docent klassieke talen), dat haar kennis van de Griekse taal op een luciferdoosje paste! “Tja, we konden nogal eens uit de hoek komen.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“Och, er zijn zoveel leuke herinneringen.” Even denkt de classicus na: “De Provence-reizen met o.a. Chris van de Noort en Harry Puttiger waren altijd erg gezellig. We hebben veel gelachen en wijn gedronken! Het anachronistische stuk ‘Bloed en liefde’, waarin ik Ivan de Verschrikkelijke speelde. En natuurlijk de onderlinge contacten tussen docenten.” Karel herinnert zich nog dat leerlingen tijdens een Provence-reis het matras van Pieter Ronner (docent Duits) verstopt hadden. En lachend: “en dat ze pyjamabroeken van leerkrachten aan elkaar hadden genaaid.”

En de meest memorabele?

Daar hoeft Karel Ditvoorst geen seconde over na te denken: “Dat drie van mijn vier kinderen op Beekvliet af studeerden!”

*Met dank aan Karel Ditvoorst.
Mirjan Boot – de Werd (1988)*

Beekvliet is vertrouwd gebleven

Marjan Smeulders deed eindexamen in 1991. Ze vertelt over haar binnen- en buitenlandse ervaringen tijdens en na Beekvliet, die haar uiteindelijk weer in de buurt van Beekvliet terecht dedenkomen.

In de zomer van 1991, 23 jaar geleden al (een hele generatie!), was ik net klaar met mijn eindexamen op Beekvliet en was ik met 5 vrienden (Erik Sleutjes, Joost van den Broek, Monique Kester, Cune Lanswijer en Irene van Liempt) een maand lang aan het interraillen om de Romeinse en Griekse oudheden te gaan bewonderen waar we zes jaar lang over hadden geleerd. Mevrouw Tak had ons voorzien van een reisgids voor Griekse oudheden en met dat boekje in de hand zijn we Griekenland rondgetreind. Een fantastische afsluiting van zes jaar Gymnasium Beekvliet en het begin van onze zelfstandigheid!

Ik had me als een vis in het water gevoeld op Beekvliet. Ik was al vertrouwd met de school en enkele (oud-)leraren voordat ik begon: mijn vader, Christ Smeulders, was zowel leerling geweest op het klein seminarie als leraar toen hij eenmaal priester gewijd was. Hij is in 1971 getrouwd en is toen vertrokken naar de Sociale Academie om daar les te gaan geven, maar de vriendschappen die hij had opgebouwd op Beekvliet bleven. Zodoende kende ik al heel wat Beekvliet-leraren. En hoewel het nu alweer 23 jaar geleden is dat ik de school als leerling verliet (en mijn zusje Janneke Smeulders drie jaar later), is Beekvliet toch weer zeer nabij: mijn oudste dochter Christine Wilson zit op dit moment in de vierde klas en mijn zoon Kasper is onlangs in klas 1B begonnen! Drie generaties Beekvliet dus alweer in onze familie.



De MUN-groep voor het United Nations-gebouw in New York:
v.l.n.r. Marjan Smeulders, Erik Sleutjes, Tom Nijenhuis, Maria Dijkshoorn, Bas van Helden, Steven van Gaalen, Monique Kester, Marit van de Dijk en Josefinen van Olmen

Beekvliet heeft mij voor een groot deel gevormd en daar ben ik nog steeds blij mee. Het was een verademing om na de lagere school op Beekvliet te beginnen. Eindelijk echt iets leren! Ik genoot van al het nieuwe en absorbeerde het als een spons. Het was moeilijk om te kiezen en vakken te laten vallen, maar het werd uiteindelijk toch een bèta-pakket met Grieks, en Frans en geschiedenis als extra vakken. Ik heb heel goede herinneringen aan de lessen Grieks met mevrouw Tak. Een klas met maar 15 leerlingen waar we snel door de basisstof heen konden en veel tijd hadden om te discussiëren en dieper op de inhoud in te gaan! De bizarre lessen Nederlands met mijnheer Princée en vanaf de 5e de minder bizarre, maar wel zeer fijne lessen met mijnheer Huijbregts. En de geschiedenislessen (tevens lessen in hedendaagse politiek) van mevrouw Dijkshoorn. Maar het waren de biologielessen van mijnheer Verdonk (met zijn sigarenkistje met voorbehoedsmiddelen bij de lessen seksuele voorlichting) en mijnheer Van Boekholt die mijn liefde voor de natuur en het leven op aarde hebben verdiend.

Ondertussen was ik, enthousiast gemaakt door mevrouw Dijkshoorn en medeleerlingen, mee gaan doen met de Model United Nations-oefenbijeenkomsten op vrijdagmiddagen. Geluksvogel die ik was mocht ik mee naar Den Haag en New York, met als hoogtepunt de General Assembly-bijeenkomst in het United Nations-gebouw in New York. Die ervaring heeft me veel gebracht. Ik kwam erachter dat, als je internationaal iets wilt, het wel erg belangrijk is om in ieder geval Engels goed te spreken. Ik wilde geen Engels studeren, dus ik meldde me aan op een paar Engelse universiteiten voor de studie biologie en werd aangenomen op Imperial College in Londen. Samen met mijn beste vriend Erik Sleutjes, die op de London School of Economics was aangenomen, reisde ik af naar Engeland. Ik werd al snel gegrepen door de moleculaire biologie en vooral de microbiologie. Ik heb daarbij heel veel profijt gehad van de excellente lessen scheikunde van mevrouw Scheffers.

Na mijn studie ben ik in Londen gebleven voor mijn promotieonderzoek aan de bacteriën die tuberculose veroorzaken en in 1998 heb ik mijn proefschrift 'The stationary phase survival response of *Mycobacterium smegmatis*' afgerond. Ik heb daarna nog twee jaar als postdoc aan hetzelfde onderwerp gewerkt. Ondertussen had ik ook Keith Wilson ontmoet in de wildwaterkanoclub van de universiteit. Ik ging met hem samenwonen en in 1999 is onze dochter Christine geboren. Toen de tweede op komst was, en mijn contract afliep, had ik het even gehad met werken. Ook zag ik mijn kinderen niet naar een Engelse school gaan (uniformen, ouderwets onderwijs!) en we besloten naar Nederland te verhuizen. Keith ging werken als postdoc in Utrecht en ik bleef thuis. Ik heb toen wel een moeilijke periode gehad: ik was opgegroeid met de overheidslogan 'Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid!' Voorbereid was ik wel op werk en carrière, maar niet op hoe dat te combineren met een gezin. Schuldgevoel over niet werken en thuiszitten tegenover wel werken en weinig tijd voor de kinderen. Uiteindelijk ben ik 3,5 jaar thuis gebleven en vond ik mijn weg door veel vrijwilligerswerk te gaan doen en de grote (moes)tuin te onderhouden van mijn ouder-



Foto op 30 juni 2014 genomen op mijn werk. In het centrifugebuisje zie je de rood gekleurde anammox-bacteriën. Deze zijn rood gekleurd vanwege de grote hoeveelheid ijzer bevattende cytochromen in de bacteriën. Ik doe een experiment in het kader van het onderzoek naar waar in de cel de bacterie zijn energie (ATP) maakt.

lijk huis in Rosmalen waar we wonen. Heerlijk in de natuur in de grond wroeten, dat is mijn ontspanning!

Toen Keiths contract afliep en we allebei gingen solliciteren, kreeg ik een baan in het ecologische microbiologielab van Mike Jetten in Nijmegen. Dat was een groot succes, ik vond het heerlijk om weer onderzoek te doen aan bacteriën. De balans werk-gezin blijft lastig (in 2008 is onze jongste dochter Hannah geboren), maar mijn enthousiasme voor onderzoek naar het kleinste leven op aarde is te groot om thuis te blijven! En in Nijmegen zit ik nog steeds. Een gang verwijderd van Laura Govers, die in het TN-nummer van december 2013 haar verhaal deed. Ik werk nu in een zeer internationaal team dat de anammox-bacterie onderzoekt. Dat zijn zeer uitzonderlijke bacteriën, die zonder zuurstof leven en hun energie krijgen door van ammonium en nitriet de raketbrandstof hydrazine te maken en die stof om te zetten naar stikstofgas (N_2). Ze worden ingezet in de afvalwaterzuivering waar ze de aanwezige stikstofverbindingen omzetten naar N_2 -gas zonder de input van extra energie en zonder CO_2 -uitstoot. Een substantiële verduurzaming van het afvalwaterzuiveringsproces dus. Fundamenteel onderzoek naar bacteriën met een maatschappelijk belang. Daar ligt mijn passie!

Ik vind het bijzonder om nu weer regelmatig op Beekvliet te zijn. Het is vertrouwd (er lopen genoeg docenten rond die ik nog ken!) en de sfeer voelt goed en gemoedelijk. Ik heb er alle vertrouwen in dat de school mijn kinderen net zo'n solide basis zal geven als het mij gegeven heeft!

Marjan Smeulders (1991)

Knippenberg, zijn prijs in 2014 en Beekvliet

De priester, classicus en historicus én oud-Beekvlieter drs. W.H.T. (Willy) Knippenberg (1910-2005) geldt als een van de peetvaders van de regionale geschiedbeoefening in Brabant. Hij was betrokken bij de oprichting van enkele Brabantse musea en stimuleerde het onderzoek naar de volkskunde en de natuurlijke historie van de provincie. Op initiatief van de Stichting Brabants Heem, de Leerstoel Cultuur in Brabant aan de Universiteit van Tilburg, de Historische Vereniging Brabant, het Noordbrabants Museum en het Nederlands Centrum voor Volkscultuur werd in 2007 de (nu tweejaarlijkse) Knippenbergprijs ingesteld voor personen of organisaties die zich verdienstelijk maken op de terreinen waarvoor Knippenberg zich gedurende zijn lange leven heeft ingezet. Aan deze prijs en zijn naamgever, oud-docent van ontelbaar veel Beekvlieters, wil ik dit artikel wijden.



De Knippenbergprijs 2014

Om in aanmerking te komen voor de Knippenbergprijs dient de veelzijdigheid van de naamgever ook in het genomineerde project te worden aangetroffen. Voor 2014 moet het thema direct gerelateerd zijn aan de Eerste of Tweede Wereldoorlog. Als grensprovincie heeft Noord-Brabant namelijk ook de gevolgen van WO I ondervonden: de spanningen rond de mobilisatie, de opvang van vluchtelingen enz. De gevolgen van de Tweede Wereldoorlog waren voor Brabant natuurlijk nog veel groter, vooral doordat de Duitse legers door onze provincie trokken. Ook Beekvliet heeft als gijzelaarskamp heel duidelijk de negatieve gevolgen van de oorlog ondervonden. Dat geldt ook voor veel bewoners én voor het historisch erfgoed van Brabant. De winnaar van de Knippenbergprijs wordt bekend gemaakt op 15 november 2014, de geboortedag van zijn naamgever.

Willy Knippenberg, getekend
door Jan Lurinks

Wie was Willy Knippenberg?

We hebben in *Tempora Nostra* al vaker aandacht besteed aan de persoon en het werk van Willy Knippenberg. Willy werd in 1935 priester gewijd en ging klassieke talen studeren. Zijn hele werkzame leven is hij als docent verbonden geweest aan het voormalige seminarie en huidige gymnasium Beekvliet, dat volgend jaar zijn 200-jarig bestaan viert. Hij doceerde overigens niet alleen Latijn, zijn lievelingsvak. In de oorlogsjaren, toen het seminarie op last van de Duitsers gijzelaarskamp werd en de leerlingen over meerdere locaties verspreid werden, gaf hij

zelfs gymnastiek en wiskunde en later ook oude geschiedenis en biologie. Naast zijn leraarschap zag hij kans een collectie devotionalia en vlinders te verzamelen. Bovendien gaf hij meer dan 1600 lezingen over o.a. zigeuners, Teuten, vlinders, marskramers en Sinterklaas en publiceerde een tiental boeken en ruim 300 artikelen in tal van tijdschriften. Eén lezing van hem staat me nog heel goed bij. Voor onze examenklas (1967) gaf hij bij een van onze reünies een boeiende presentatie over “Herbergen in Europa”, verlicht met dia’s. Hij begon zijn verhaal in de hoerentaveernes van Pompeï en eindigde in café Het Zwaantje in Sint-Michielsgestel. Door zijn lezingen over volksverhalen, opgravingen, volksdevotie en landschapontwikkeling heeft Knippenberg zich op heemkundig gebied enorm verdienstelijk gemaakt. “Zijn grote kracht is het populariseren van de wetenschap”, schreef de jury in 1978 toen aan hem de Cultuurprijs van Noord-Brabant werd toegekend. Ondanks zijn studie-ijver promoveerde de classicus Knippenberg nooit tot doctor. “Ik ben veel te veel afgeleid om een groot geleerde in één wetenschap te kunnen worden”, zei hij, en: “Griekenland en Rome zijn heel interessant, maar het is dode geschiedenis en ik heb nou juist een enorme belangstelling voor al wat leeft.” Hij combineerde geschiedenis en natuur door te schrijven over de ontwikkeling van de Brabantse fauna van de vijftiende tot de twintigste eeuw.

Meer dan gewoon lessen

Persoonlijk prijs ik me gelukkig in de persoon van Willy Knippenberg – met respect voor alle andere leraren - de beste docent uit mijn gymnasiumtijd gehad te hebben. Een voorbeeld. In 1962 werden romeinse munten gevonden in het buurtschap Halder aan de Essche Stroom. Knippenberg liet een aardappelsorteermachine naar onze school brengen en wij mochten daarop de aangevoerde karrevrachten met afgegraven aarde gooien. Het was de vervulling van een spannende jongensdroom om te zien, dat uit de gezeefde grond talrijke romeinse munten te voorschijn werden gehaald. En wij, zijn leerlingen, mochten daarbij ‘assisteren’. Onder supervisie van prof. dr. J.E. Bogaers uit Nijmegen en Knippenberg werden uiteindelijk in totaal exact 4822 Romeinse munten opgegraven. Bij Joel Cahen, de huidige directeur van het Joods Historisch Museum, Jan van Laarhoven, oud-directeur van het Noordbrabants Museum en Frank van de Maden, voormalig coördinator beeld en geluid van de Brabant Collectie, werd door deze acties van Knippenberg de historische belangstelling blijvend gewekt. En zo ervaar ik het zelf ook.

Peripathetisch onderricht

Wat mij het meest is bijgebleven, zijn de lessen die hij gaf in de vrije natuur. We hadden rondom onze internaatsschool een Duitse tuin met een vijver en een Engelse landschapstuin, en natuurlijk veel natuur in de wijde omtrek van St. Michielsgestel. De wandelingen met hem waren voor ons een aaneenschakeling van ontdekkingen: bijzondere bomen en planten, stenen, vogels, vlinders, niets ontsnapte aan zijn aandacht. Het leidde er toe dat velen van ons een privéverzameling van onze vondsten aanlegden.

Nachtbraker als hij was, zette hij in de zomermaanden zijn studeerkamerraam open en liet zijn bureaulamp naar buiten schijnen. Zo ving hij de nachtvlinders voor zijn verzameling. En natuurlijk richtte Knippenberg ook een (natuurhistorisch) museum op in de school. Het waren prachtige diorama's, waarin - tegen een geschilderde achtergrond van Brabantse landschappen - ontelbare opgezette zoogdieren, amfibieën, insecten en vlinders uit deze regio een aanschouwelijke plek kregen in taferelen uit verschillende seizoenen.

Zijn naam en faam blijft

De Stichting Knippenbergprijs met de gelijknamige penning, onder voorzitterschap van prof. dr. Arnoud-Jan Bijsterveld, is in 2007 mede door zijn oud-leerling Jan van Laarhoven opgericht. Vanwege persoonlijke redenen treedt deze laatste nu terug uit het bestuur. Ik prijs me gelukkig dat ik hem aan het einde van dit jaar mag opvolgen en zo de naam en het zeer verdienstelijke werk van mijn oud-leraar mee in ere mag houden. Tot slot moet ik in deze 'hagiografie' toch één minder goede eigenschap van "De Knip" vermelden. Hij was een verwoed kettingroker en stak, ook gedurende zijn én onze lessen, de ene na de andere sigaret op. Om die gewoonte enigszins te bagateliseren zei hij eens: "Ach, in mijn familie wordt niemand oud en met een paar jaartjes minder ben ik ook tevreden." Het zijn er voor hem uiteindelijk toch 95 geworden....

Peter van Overbruggen



Willy Knippenberg met zijn onafscheidelijke sigaret

Bronnen:

- www.knippenbergpenning.nl
- Overbruggen, Peter van, *Natuurhistorisch Beekvliet...Quo vadis?*
In: *Tempora Nostra*, reünistentijdschrift Gymnasium Beekvliet, mei 1996
- Overbruggen, Peter van, *In Memoriam Willy Knippenberg*.
In: *Tempora Nostra*, 4 maart 2006.
- *De man die alles bestudeerde*, *Brabants Dagblad*, 2 januari 2006.

Verslag jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat, 3 juni 2014

Het verslag van de jaarvergadering van 18 juni 2013 wordt ongewijzigd vastgesteld. Het financieel jaarverslag van 2013 wordt eveneens ongewijzigd goedgekeurd. Over 2013 is er een negatief saldo van € 15982,99; dit wordt veroorzaakt doordat NMI in 2013 een groot aantal bedragen heeft voorgeschoten voor de op dat moment nog in oprichting zijnde stichting B200. Deze bedragen worden in 2014 verrekend. De overige inkomsten en uitgaven zijn vrijwel gelijk gebleven ten opzichte van 2012. Als de activiteiten voor B200 worden weggelaten, resteert een batig saldo over 2013 van € 1986,12.

Er wordt besloten om de donaties (WNF, Ver. Nederl. Cultuurlandschap en Natuurmonumenten) op te zeggen, omdat deze geen direct verband hebben met de doelstellingen van NMI. Ook wordt besloten de contributie te verhogen van € 12,50 naar € 15,-, omdat de contributie sinds de invoering van de euro in 2002 nog nooit is bijgesteld voor inflatie etc.

De boekhouding over 2013 is niet gecontroleerd door een kascontrolecommissie, omdat deze al een aantal jaar ontbrak. Er is nu gezocht naar nieuwe leden voor een kascontrolecommissie. Benjamino Blok (2009) en Han van der Zijden (1972) hebben zich beschikbaar gesteld. Zij worden door de vergadering benoemd. Welkom! De penningmeester en de nieuwe kascontrolecommissie zullen de afrekening van 2013 nog gezamenlijk 'officieus' bekijken; de afrekeningen vanaf 2014 worden daadwerkelijk gecontroleerd.

Terugkijkend op 2013 (en het begin van 2014) is er vooral heel hard gewerkt om de verschillende facetten rondom het B200-lustrum gestalte te geven:

- De website was online maar bleek niet erg toegankelijk; er is een nieuwe site gebouwd. Het aantal aanmeldingen van stamgasten groeit gestaag.
- Cees ter Stege heeft de eerste hoofdstukken van het jubileumboek laten lezen door het bestuur. Dit ziet er goed uit en belooft wat voor de rest!
- Ook via de social media is Beekvliet200 goed te vinden: <http://www.facebook.com/beekvliet200> en op Twitter @Beekvliet200
- De sponsorcommissie heeft verschillende sponsorpakketten bedacht die komend jaar onze financiële situatie in evenwicht moeten gaan brengen.
- Komend weekend vindt de eerste bijeenkomst plaats voor de organisatie van de reünie op 3 oktober 2015. We zijn benieuwd welke creativiteit hier boven komt drijven...

Het komende jaar zullen het bestuur en de diverse commissies druk blijven met de activiteiten rondom het 200-jarig bestaan van Beekvliet. Samen met de sectie LO van Beekvliet wordt op 20 september 2014 een Oud-BeekvlietersSportdag georganiseerd. Volleybal, voetbal, basketbal en/of atletiek als vanouds. Dit wordt een goede opwarmer voor de reünie.

Geboren

Op 28 februari 2014 is geboren Senn, zoon van Saskia en Peter Weltevreden. Saskia is docente Engels op Beekvliet.

Op 10 maart 2014 is geboren Taeke, zoon van Marieke van Rijnsoever (1993) en Diego von Geldern en kleinzoon van Jan van Rijnsoever, oud-leraar klassieke talen/oud-conrector van Beekvliet (overleden in 2006).

Op 11 maart 2014 is geboren Koen, zoon van Nelleke Braam (2001) en Jeroen Paul Spierings, kleinzoon van Thijs Braam (bestuurslid NMI, 1973) en Ine Braam-van Doorn (1973).

Op 22 maart 2014 is geboren Noor, dochter van Jessie en Wim Pelgrim. Jessie is docente klassieke talen op Beekvliet.

Op 20 april 2014 is geboren Floor, dochter van Maartje van Dijk, docente lichamelijke opvoeding en afdelingsleider klas 1 op Beekvliet.

Op 5 juni 2014 is geboren Ole, zoon van Joris en Christel van der Cammen. Joris is docent lichamelijke opvoeding op Beekvliet.

Overleden

Op 17 mei 2014 is op 27-jarige leeftijd Niels Pijnenburg (2005) overleden, na een noodlottig ongeval.

Op 24 mei 2014 overleed op 60-jarige leeftijd Hein van Osch (1974).

Op 17 juli 2014 is bij de vliegcrash in Oekraïne op 41-jarige leeftijd Yvonne Kapen overleden. Yvonne was als medewerker van cateringbedrijf Markies werkzaam op Gymnasium Beekvliet.

Afgestudeerd

Op 16 december 2013 heeft Sanne Rooijmans (2006) haar masteropleiding Geneeskunde aan de Universiteit Utrecht afgerond.

Op 19 mei 2014 behaalde Erik Geerts (2006) zijn masterdiploma Werktuigbouwkunde aan de TU Eindhoven.

Op 3 juli 2014 rondde Fenne Frumau (2008) haar masteropleiding Clinical and Developmental Psychopathology aan de VU in Amsterdam af.

Diezelfde dag (3 juli 2014) voltooide Luuk Kapteijns (2009) zijn masteropleiding 'Communicatie, beleid en management', een specialisatie binnen bestuurs- en organisatiewetenschappen aan de Universiteit Utrecht.

Op 17 juli 2014 behaalde Rose Rijken haar bachelordiploma Journalistiek aan Fontys Hogeschool Journalistiek in Tilburg.

Gepromoveerd

Op 11 juni 2014 is Bob van Tiel (2004) gepromoveerd in de filosofie aan de Radboud Universiteit Nijmegen. De titel van zijn proefschrift luidde: 'Quantity matters: implicature, typicality and truth'.

Afscheid

Op 10 juli 2014 nam Gymnasium Beekvliet afscheid van Loek Hoozemans, gedurende 36 jaar leraar klassieke talen op Beekvliet. Elders in dit blad meer over dit afscheid.

Prijzen

- In januari 2014 ontving techniekfilosoof prof. Peter-Paul Verbeek (1988) van de Universiteit Twente, een Vici-subsidie van 1,5 miljoen euro van de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (NWO). Hij wil een nieuwe theorie ontwikkelen om de verwevenheid van mens en technologie te begrijpen: 'technologische mediatie'. 'De verwevenheid van mens en techniek recht in de ogen kijken' en een nieuwe 'grote theorie' over techniek ontwikkelen zijn de ambities van Verbeek in dit nieuwe project, waarmee hij ook internationaal de toon wil zetten. In 2003 verwierf hij al een Veni-subsidie voor onderzoek naar de morele lading van technologie, in 2007 volgde een Vidi-subsidie voor de verkenning van de grens tussen mens en techniek. De Vici-subsidie is de grootste subsidie, voor zeer ervaren onderzoekers, in het 'Vernieuwingsimpuls'-programma van NWO.
- Begin mei won Charlotte Fontijne (2014) de essaywedstrijd 'Vrijheid geef je door' van o.a. het Nationaal Comité 4 en 5 mei met haar essay 'De zang van een vrije zwaan'. Meer informatie hierover elders in dit blad.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan zelfs een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Bericht van de penningmeester

De financiële administratie van NMI is deze zomer omgezet naar de Europese zogenoemde SEPA-eisen, waaronder o.a. de overzetting van alle rekeningnummers naar IBAN-nummers valt. Wij dienen dit aan alle leden te laten weten, vandaar dit bericht. Voor degenen die een doorlopende machtiging voor hun contributie hebben verstrekt (en dat is vrijwel iedereen): deze zal vanaf nu worden geïnd met de volgende gegevens: als 'Incassant-ID' gebruikt NMI NL14ZZZ402190290000; als machti-gingskenmerk wordt uw lidnummer in onze administratie gebruikt. De afgeboekte contributie voor 2014 bedroeg €12,50; met ingang van 2015 zal dit € 15,- zijn.

Patrick van Aarle, penningmeester NMI

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2014. De kopij daarvoor dient vóór 1 november 2014 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalía sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid,
Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl



Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)

Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4

Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIELSGESTEL

Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000

Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:		
Adres	:		
Postcode	Woonplaats	Land*	:
Telefoon	E-mailadres	:	
Examenjaar	Studierichting	Beroep	:
Rekeningnummer [IBAN]	:		
Plaats en datum	Bank Identificatie [BIC]**	:	
	Handtekening	:	

* Hoef niet te worden ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

